

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

11. september 2014*

»Subsidier — import af coated finpapir med oprindelse i Kina — metoder — beregning af fordelene — åbenbart urigtigt skøn — specificitet — afskrivningsperiode — gunstig skattemæssig behandling — udligningsforanstaltninger — skade — fastlæggelse af fortjenstmargenen — definition af den pågældende vare — erhvervsgren i Fællesskabet — årsagsforbindelse«

I sag T-444/11,

Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd, Jiangsu (Kina)

Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd, Jiangsu,

ved advokaterne V. Akritidis, Y. Melin og F. Crespo,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået først af advokaterne G. Berrisch og A. Polcyn samt barrister N. Chesaites, derefter af solicitor B. O'Connor og advokat S. Gubel,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland, M. França og A. Stobiecka-Kuik, som befuldmægtigede,

og

Cepifine AISBL, Bruxelles (Belgien)

Sappi Europe SA, Bruxelles

Burgo Group SpA, Altavilla Vicentina (Italien)

Lecta SA, Luxembourg (Luxembourg),

ved advokaterne L. Ruessmann og W. Berg,

intervenienter,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 452/2011 af 6. maj 2011 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af coated finpapir med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 128, s. 18), for så vidt som den vedrører sagsøgerne,

har

RETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, O. Czúcz, og dommerne I. Labucka (refererende dommer) og D. Gratsias,

justitssekretær: fuldmægtig S. Spyropoulos,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. november 2013,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- 1 Det fremgår af artikel 2, litra d), i Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 af 11. juni 2009 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (herefter »grundforordningen«), at der »ved »skade«, når ikke andet er bestemt, [forstås] væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren [...]«
- 2 Grundforordningens artikel 4 med overskriften »Muligheden for at udligne subsidier« har følgende ordlyd:
 - »1. Subsidier kan kun undergives udligningsforanstaltninger, hvis de er specifikke som defineret i stk. 2, 3 og 4.
 2. For at fastslå, om subsidier er specifikke for en virksomhed eller en erhvervsgren eller en gruppe af virksomheder eller erhvervsgrene (i det følgende benævnt »visse virksomheder«) inden for den subsidieydende myndigheds jurisdiktion, gælder følgende principper:
 - a) [N]år den subsidieydende myndighed eller den lovgivning, i henhold til hvilken den subsidieydende myndighed udøver sin virksomhed, udtrykkeligt begrænser adgangen til subsidier til kun at omfatte visse virksomheder, er sådanne subsidier specifikke.
 - b) [N]år den subsidieydende myndighed eller den lovgivning, i henhold til hvilken den subsidieydende myndighed udøver sin virksomhed, fastsætter objektive kriterier eller betingelser for, hvem der er berettiget til at opnå subsidier og for størrelsen heraf, er der ikke tale om specificitet, forudsat at støtteberettigelsen opnås automatisk, og de pågældende kriterier og betingelser overholdes strengt.
 - c) [S]kulle der være grund til at antage, at subsidier er specifikke, uanset at de ved anvendelsen af de principper, der er fastlagt i litra a) og b), ser ud til ikke at være det, kan andre faktorer tages i betragtning. Der er tale om følgende: Et subsidieprogram anvendes af et begrænset antal virksomheder eller anvendes i overvejende grad af visse virksomheder, der ydes uforholdsmæssigt store subsidier til visse virksomheder og den måde, hvorpå den subsidieydende myndighed har

udøvet sine skønsbeføjelser ved beslutningen om at yde subsidier. I den forbindelse tages der navnlig hensyn til oplysninger om, hvor hyppigt anmodninger om subsidieydelse afvises eller imødekommes og til grundene til sådanne afgørelser.

I [bestemmelserne i] litra b) forstås ved »objektive kriterier eller betingelser« sådanne kriterier eller betingelser, som er neutrale, som ikke begunstiger visse virksomheder på bekostning af andre, og som er af økonomisk art og anvendes horisontalt, såsom antal beskæftigede eller virksomhedsstørrelse.

Kriterierne eller betingelserne skal klart fremgå af love, forskrifter eller andre officielle dokumenter, således at de let kan kontrolleres.

Ved anvendelsen af første afsnit, litra c), tages der hensyn til, i hvor høj grad der er tale om diversificering af den økonomiske aktivitet inden for den subsidieydende myndigheds jurisdiktion, og hvor længe subsidieprogrammet har været i anvendelse.

3. Subsidier, som er begrænset til at omfatte visse virksomheder i et nærmere bestemt geografisk område inden for den subsidieydende myndigheds jurisdiktion, er specifikke. Fastsættelse eller ændring af generelt gældende afgiftssatser, som foranstalles af statslige eller andre myndigheder, der er beføjet hertil, anses i denne forordning ikke for at være specifikke subsidier.

4. Uanset stk. 2 og 3 anses følgende subsidier for at være specifikke:

- a) subsidier, som retligt eller faktisk, enten udelukkende eller som en af flere andre betingelser, er betinget af eksportresultater, herunder de i bilag I anførte eksempler
- b) subsidier, der enten udelukkende eller som en af flere andre betingelser er betinget af anvendelsen af indenlandske varer frem for indførte varer.

I [bestemmelserne i] litra a) skal subsidier anses for faktisk at være betinget af eksportresultater, når det af de faktiske omstændigheder fremgår, at ydelsen af subsidier, om end den ikke er retligt betinget af eksportresultaterne, i virkeligheden er bundet til den faktiske eller forventede udførsel eller til de forventede eksportindtægter. Det forhold, at der ydes subsidier til eksporterende virksomheder, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at fastslå, at der er tale om eksportsubsidier som defineret i denne bestemmelse.

5. Afgørelser om specificitet i henhold til denne artikel skal klart dokumenteres på grundlag af positivt bevismateriale.«

3 Grundforordningens artikel 6 med overskriften »Beregning af fordelene for modtageren« har følgende ordlyd:

»Ved beregning af fordelene for modtageren gælder følgende regler:

- a) [S]tatsligt indskud af egenkapital anses ikke for at indebære en fordel, medmindre investeringen kan betragtes som uoverensstemmende med den sædvanlige investeringspraksis (herunder for indskud af risikovillig kapital), som private investorer i oprindelses- og/eller eksportlandet følger.
- b) [S]tatslån anses ikke for at indebære en fordel, medmindre der er forskel mellem det beløb, som den virksomhed, der modtager lånet, betaler for statslånet, og det beløb, som den pågældende virksomhed måtte betale for et tilsvarende lån på markedsvilkår, som den faktisk kunne opnå på markedet. I så fald er fordelene lig med forskellen mellem disse to beløb.

- c) [E]n statslig lånegaranti anses ikke for at indebære en fordel, medmindre der er en forskel mellem det beløb, som den virksomhed, der modtager garantien, betaler for et lån, som garanteres af staten, og det beløb, som den pågældende virksomhed måtte betale for et tilsvarende lån på markedsvilkår uden en sådan statslig garanti. I så fald er fordelene lig med forskellen mellem disse to beløb justeret for eventuelle forskelle i gebyrer.
- d) [S]tatslig levering af varer eller tjenesteydelser eller indkøb af varer anses ikke for at indebære en fordel, medmindre leveringen finder sted mod utilstrækkeligt vederlag, eller der for indkøbet er betalt mere end tilstrækkeligt vederlag. Om vederlaget er tilstrækkeligt, afgøres på grundlag af gældende markedsvilkår for de pågældende varer eller tjenesteydelser i leverings- eller købslandet (herunder pris, kvalitet, disponibilitet, omsættelighed, transport og andre købs- og salgsbetingelser).

Hvis der ikke for den pågældende vare eller tjenesteydelse i leverings- eller købslandet foreligger sådanne gældende markedsvilkår, der kan anvendes som relevante referencer, finder følgende regler anvendelse:

- i) [D]e gældende vilkår i det pågældende land justeres på grundlag af de i dette land gældende faktiske omkostninger, priser og andre faktorer med et passende beløb, der afspejler de almindelige markedsvilkår [...]
- ii) [H]vis det er relevant, anvendes de vilkår, der gælder på et andet lands marked eller på verdensmarkedet, og hvortil modtageren har adgang.«

- 4 Grundforordningens artikel 7 med overskriften »Generelle bestemmelser for beregningen« bestemmer i stk. 3:

»Kan ydelsen af subsidier knyttes til erhvervelse af eller fremtidig erhvervelse af anlægsaktiver, beregnes det udligningsberettigede subsidiebeløb ved at fordele beløbet over en periode, der afspejler den normale afskrivningsperiode for sådanne aktiver inden for den pågældende erhvervsgren.

Det således beregnede beløb, som kan henføres til undersøgelsesperioden, herunder beløb, der vedrører anlægsaktiver, som er erhvervet før denne periode, fordeles som beskrevet i stk. 2.

Forringes aktivernes værdi ikke, sidestilles subsidierne med et rentefrit lån og behandles i overensstemmelse med artikel 6, litra b).«

- 5 Grundforordningens artikel 8 med overskriften »Konstatering af skade« bestemmer:

»1. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af:

- a) omfanget af den subsidierede indførsel og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og
- b) denne indførsels virkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

2. Med hensyn til omfanget af den subsidierede indførsel fastslås det, om der har været tale om betydelig stigning i indførslen enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Fællesskabet. Hvad angår den subsidierede indførsels virkning på priserne tages det i betragtning, om de subsidierede varer udbydes til en væsentligt lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

3. Er indførslen af en vare fra mere end ét land samtidigt omfattet af antisubsidieundersøgelser, kan virkningerne af en sådan indførsel kun vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at

- a) det udligningsberettigede subsidiebeløb, der er fastlagt for indførslen fra hvert af de pågældende lande, ikke er minimalt som defineret i artikel 14, stk. 5, og den indførte mængde fra hvert land ikke er ubetydelig, og
- b) det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af indførslen på baggrund af vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og den i Fællesskabet fremstillede vare.

4. Undersøgelsen af virkningerne af den subsidierede indførsel for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på erhvervsgrenens situation, herunder: at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde virkningerne af tidligere subsidiering eller dumping; størrelsen af de udligningsberettigede subsidier, den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer, og hvad angår landbrug, om der har været tale om en øget byrde for statsstøttede programmer. Denne opregning er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

5. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 1, påvises, at den subsidierede indførsel forvolder skade. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 2, er ansvarlige for de virkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 4, og at disse virkninger er så alvorlige, at de kan betegnes som væsentlig skade.

6. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end den subsidierede indførsel, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives den subsidierede indførsel i henhold til stk. 5. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter mængde og priser for så vidt angår varer, som ikke indføres til subsidierede priser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt EF-erhvervsgrenens eksportresultater og produktivitet.

7. Virkningerne af den subsidierede indførsel vurderes i forhold til EF-erhvervsgrenens produktion af samme vare, når der foreligger oplysninger, der muliggør en afgrænsning af denne produktion på grundlag af sådanne kriterier som produktionsprocessen og producenternes salg og fortjeneste. Er det ikke muligt klart at afgrænse denne produktion, vurderes virkningerne af den subsidierede indførsel ved en undersøgelse af produktionen af den snævrere mulige varegruppe eller det mindste varesortiment, der omfatter samme vare, og hvorfor de nødvendige oplysninger kan tilvejebringes.

8. Konstatning af, om der foreligger en trussel om væsentlig skade, skal baseres på kendsgerninger, og ikke blot på påstande, formodninger eller fjerne muligheder. Den ændring i omstændighederne, der vil kunne skabe en situation, hvor de pågældende subsidier vil forvolde skade, skal klart kunne forudses og være umiddelbart forestående.

For at afgøre, om der foreligger trussel om væsentlig skade, bør der bl.a. tages hensyn til følgende faktorer:

- a) arten af den eller de pågældende subsidieydelse og den indvirkning på handelen, de sandsynligvis vil medføre

- b) en betydelig forøgelse af stigningstakten i den subsidierede indførsel til markedet i Fællesskabet, som indebærer sandsynlighed for en væsentlig stigning i indførslen
- c) en tilstrækkelig ledig kapacitet hos eksportøren eller en umiddelbart forestående betydelig forøgelse heraf, som indebærer sandsynlighed for en betydelig forøgelse af den subsidierede udførsel til Fællesskabet, idet der tages hensyn til andre eksportmarkeders evne til at absorbere eventuel yderligere udførsel
- d) om de pågældende varer indføres til priser, som har til følge, at priserne i væsentlig grad trykkes, eller prisforhøjelser, som ellers ville have fundet sted, hindres, samt at det må påregnes, at efterspørgslen efter indførte varer vil blive øget, og
- e) lagerbeholdningerne af den vare, der er omfattet af undersøgelsen.

Ingen af ovennævnte faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen, men en undersøgelse af samtlige faktorer skal føre til den konklusion, at der er overhængende risiko for yderligere subsidieret udførsel, og at der vil blive forvoldt væsentlig skade, hvis der ikke træffes beskyttelsesforanstaltninger.«

- 6 Grundforordningens artikel 9 med overskriften »Definition af erhvervsgren i Fællesskabet« bestemmer i stk. 1:

»1. I denne forordning forstås ved »erhvervsgren i Fællesskabet« samtlige producenter i Fællesskabet af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af den pågældende vare udgør en betydelig del, som defineret i artikel 10, stk. 6, af den samlede produktion i Fællesskabet af sådanne varer, med undtagelse af følgende tilfælde:

- a) [N]år producenterne er forretningsmæssigt forbundet med eksportørerne eller importørerne, eller når de selv er importører af den vare, hvortil der angiveligt ydes subsidier, kan der ved »erhvervsgren i Fællesskabet« forstås de øvrige producenter.
- b) [U]nder ganske særlige omstændigheder kan Fællesskabets område, for så vidt angår den pågældende produktion, inddeles i to eller flere konkurrerende markeder, og producenterne inden for hvert enkelt marked kan betragtes som en særskilt erhvervsgren, når
 - i) producenterne inden for et sådant marked sælger hele eller næsten hele deres produktion af den pågældende vare på dette marked, og
 - ii) producenter af denne vare, som har deres virksomhed andetsteds i Fællesskabet, ikke i væsentlig grad dækker efterspørgslen på det pågældende marked.

Under sådanne omstændigheder kan skade anses for at være forvoldt, selv om en betydelig del af den samlede erhvervsgren i Fællesskabet ikke har lidt skade, under forudsætning af at den subsidierede indførsel er koncentreret på et sådant isoleret marked, og endvidere at hele eller næsten hele produktionen på et sådant marked skades af den subsidierede indførsel.«

- 7 Grundforordningens artikel 10 med overskriften »Indledning af procedure«, bestemmer i stk. 6:

»Der indledes ikke en undersøgelse i medfør af stk. 1, medmindre det på grundlag af en undersøgelse af, i hvor høj grad der blandt producenterne i Fællesskabet af samme vare er givet udtryk for tilslutning til eller opposition mod klagen, er fastslået, at klagen er indgivet af eller på vegne af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Klagen anses for at være indgivet »af eller på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet«, hvis den har tilslutning fra producenter i Fællesskabet, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den pågældende

erhvervsgren i Fællesskabet, som enten giver udtryk for tilslutning til eller opposition mod klagen. Der indledes dog ikke en undersøgelse, når de producenter i Fællesskabet, der udtrykkeligt giver deres tilslutning til klagen, tegner sig for mindre end 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

- 8 Grundforordningens artikel 14, med overskriften »Afslutning uden indførelse af foranstaltninger« bestemmer i stk. 2:

»Fastslås det efter konsultationer, at beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige, og rejses der ingen indvendinger i det rådgivende udvalg, afsluttes undersøgelsen eller proceduren. I alle andre tilfælde forelægger Kommissionen omgående en rapport for Rådet om resultaterne af konsultationerne sammen med et forslag om, at proceduren afsluttes. Proceduren anses for afsluttet, hvis Rådet ikke inden en måned med kvalificeret flertal har truffet anden afgørelse.«

- 9 Grundforordningens artikel 15, der har overskriften »Indførelse af endelig told«, bestemmer i stk. 1:

»Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der ydes udligningsberettigede subsidier og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 31, træffer Rådet på forslag fra Kommissionen og efter konsultationer i det rådgivende udvalg afgørelse om indførelse af en endelig udligningstold.

Forslaget vedtages af Rådet, medmindre dette ved simpelt flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på en måned, efter at Kommissionen har forelagt det.

Er en midlertidig told i kraft, forelægges der senest en måned før udløbet af gyldigheden af en sådan told et forslag om endelige foranstaltninger.

Der indføres ikke foranstaltninger, hvis den eller de pågældende subsidier trækkes tilbage, eller det påvises, at subsidierne ikke længere giver de berørte eksportører nogen fordel.

Udligningstolden må ikke være højere end det fastsatte udligningsberettigede subsidiebeløb, og den bør være lavere end det samlede udligningsberettigede subsidiebeløb, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

- 10 Grundforordningens artikel 28 med overskriften »Manglende samarbejde« har følgende ordlyd:

»1. I tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger.

Konstateres det, at en berørt part har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger, ses der bort fra disse oplysninger, og der kan gøres brug af de foreliggende faktiske oplysninger.

Berørte parter bør gøres bekendt med følgerne af manglende samarbejde.

2. Indgives svar ikke i edb-sprog, anses dette ikke for manglende samarbejde, forudsat at den berørte part påviser, at indgivelse af svar på den ønskede måde vil indebære en urimelig ekstra byrde eller urimelige ekstra omkostninger.

3. Selv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater, at oplysningerne indgives på korrekt vis og rettidigt, at de kan efterprøves, og den pågældende part har handlet efter bedste evne.
4. Hvis beviser eller oplysninger ikke godtages, skal den part, der indgiver dem, omgående underrettes om årsagerne hertil, og den pågældende skal indrømmes lejlighed til at afgive yderligere forklaringer inden for den fastsatte frist. Anses forklaringerne ikke for tilfredsstillende, skal årsagerne til afvisningen af sådanne beviser eller oplysninger meddeles i offentliggjorte undersøgelsesresultater.
5. Hvis afgørelser, herunder vedrørende det udligningsberettigede subsidiebeløb, træffes på grundlag af stk. 1, herunder de oplysninger, der er meddelt i klagen, skal disse, hvor dette er praktisk muligt og under behørig hensyntagen til de tidsfrister, der er fastsat for undersøgelsen, kontrolleres på grundlag af oplysninger fra andre tilgængelige uafhængige kilder, såsom offentliggjorte prislister, officielle importstatistikker og toldindberetninger, og på grundlag af oplysninger, der er indhentet fra andre berørte parter som led i undersøgelsen. Disse oplysninger kan i givet fald omfatte relevante oplysninger om verdensmarkedet eller andre repræsentative markeder.
6. Er en berørt part ikke rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje.«
- 11 Ved sin meddelelse 98/C 394/04 (EFT 1998 C 394, s. 6) offentliggjorde Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber retningslinjer for beregningen af subsidiebeløbet i forbindelse med undersøgelser vedrørende udligningstold (herefter »retningslinjerne«).
- 12 Retningslinjerne under overskriften »F. Undersøgellesperiode for subsidieberegningen - udgiftsføring/fordeling« bestemmer navnlig:
- »b) Egnede fællesnævner for fordelingen af subsidiebeløbet
- Når det subsidiebeløb, der skal henføres til undersøgelsesperioden, er fastlagt, beregnes beløbet pr. enhed ved fordeling af subsidiebeløbet ved hjælp af en egnet fællesnævner, dvs. størrelsen af salget eller eksporten af den pågældende vare.
- [...]«

Sagens baggrund

- 13 Sagsøgerne, Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd (herefter »GE«) og Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd (herefter »GHS«), er forbundne selskaber i koncernen Asia Pulp and Paper China (herefter »APP-koncernen«), der i Kina producerer coated finpapir, som eksporteres til Den Europæiske Union.

Undersøgelse

- 14 Coated finpapir var genstand for to separate undersøgelser, som blev foretaget parallelt. For det første førte en antidumpingundersøgelse til vedtagelsen af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 451/2011 af 6. maj 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af coated finpapir med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 128, s. 1, herefter »forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold«). For det andet

førte en antisubsidieundersøgelse til vedtagelsen af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 452/2011 af 6. maj 2011 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af coated finpapir med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 128, s. 18, herefter »den anfægtede forordning«).

- 15 Den 17. april 2010 blev Europa-Kommissionens meddelelse om indledning af en antisubsidieprocedure vedrørende importen af coated finpapir med oprindelse i Folkerepublikken Kina offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 99, s. 30).
- 16 Den 8. juli 2010 fremsendte sagsøgerne deres besvarelser af det antisubsidiespørgeskema, som Kommissionen havde tilsendt selskaberne. Kommissionen foretog kontrolbesøg på stedet hos sagsøgerne mellem den 15. og den 21. september 2010.
- 17 Den 3. februar 2011 tilsendte Kommissionen sagsøgerne en underretningsskrivelse med en beskrivelse af de faktiske forhold og væsentligste betragtninger, på grundlag af hvilke den agtede at foreslå Rådet for Den Europæiske Union indførelse af en endelig udligningstold på sagsøgernes eksport til Unionen.
- 18 Ved skrivelse af 3. marts 2011 fremsendte sagsøgerne deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse.
- 19 Den 10. marts 2011 deltog sagsøgerne i et møde med de sagsansvarlige i Kommissionens lokaler under overværelse af høringskonsulenten.
- 20 Den 16. marts 2011 tilsendte Kommissionen sagsøgerne en skrivelse, hvori den præciserede visse konstateringer.
- 21 De 25. marts 2011 foretog Kommissionen en høring med deltagelse af sagsøgerne under overværelse af høringskonsulenten.
- 22 Den 28. marts 2011 forelagde sagsøgerne en skrivelse med en sammenfatning af de klagepunkter, der blev fremført under høringen den 25. marts 2011, og med en besvarelse af Kommissionens bemærkninger og de af Kommissionen på mødet stillede spørgsmål.
- 23 Den 29. marts 2011 sendte sagsøgerne en skrivelse til høringskonsulenten med en sammenfatning af de punkter, som blev rejst under høringen den 25. marts 2011, navnlig om selskabernes ret til forsvar.

Den anfægtede forordning

- 24 Den anfægtede forordning blev vedtaget af Rådet den 6. maj 2011.
- 25 Ved den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1 og 2, blev der indført en endelig udligningstold på 12% på importen til Unionen af coated finpapir fremstillet af sagsøgerne.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 26 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. august 2011 har sagsøgerne anlagt den foreliggende sag.
- 27 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 10. november 2011 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande.

- 28 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 1. december 2011 har Cepifine AISBL, den europæiske sammenslutning af producenter af finpapir Sappi Europe SA, Burgo Group SA og Lecta SA (herefter »de private intervenienter«) anmodet om tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande. I sit indlæg, der blev indleveret den 24. januar 2012, har Rådet ikke gjort indsigelse mod denne intervention.
- 29 Ved kendelse af 23. januar 2012 har formanden for Rettens Tredje Afdeling tilladt Kommissionen at intervenere. Kommissionen har indgivet sit indlæg inden for den fastsatte frist.
- 30 Den 8. februar 2012 har sagsøgerne fremsat begæring om fortrolig behandling i forhold til de private intervenienter af visse fortrolige oplysninger i indlæggene og i de respektive bilag. Sagsøgerne har fremlagt en ikke-fortrolig udgave af disse forskellige procesdokumenter.
- 31 Ved kendelse af 8. marts 2012 har formanden for Rettens Tredje Afdeling tilladt de private intervenienter at intervenere i retsmødet til støtte for Rådets påstande. I den samme kendelse har formanden for Rettens Tredje Afdeling for det første udsat afgørelsen af, om sagsøgerne skulle have adgang til retsmøderapporten med henblik på at angive de elementer, der kan anses for at være fortrolige, for det andet afgørelsen af, om de private intervenienter skulle have adgang til en foreløbig ikke-fortrolig udgave for at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til begæringen om fortrolig behandling.
- 32 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.
- 33 Parterne og de private intervenienter har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 12. november 2013.
- 34 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører dem.
 - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 35 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 36 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 37 De private intervenienter støtter Rådets påstande.

Retlige bemærkninger

- 38 Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne i det væsentlige fremsat ti anbringender vedrørende:
- for det første en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1

- for det andet en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra d), og af samme forordnings artikel 28 samt artikel 4
- for det tredje en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4
- for det fjerde en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 3
- for det femte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra b)
- for det sjette en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 14, stk. 2
- for det syvende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1
- for det ottende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, litra d), og artikel 15
- for det niende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 6
- for det tiende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1 og stk. 6.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1

- 39 Det fremgår af dette anbringendes overskrift, at sagsøgerne har påberåbt sig en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1. Det må imidlertid konstateres, at sagsøgerne nærmere bestemt også har påberåbt sig en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 1 og 2. Ifølge retspraksis skal en sagsøgers anbringender fortolkes ved deres indhold snarere end ved den retlige kvalifikation heraf (Domstolens dom af 15.12.1961, forenede sager 19/60, 21/60, 2/61 og 3/61, Fives Lille Cail m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 269, org.ref.: Rec. s. 559, på s. 588).
- 40 Følgelig skal ikke blot klagepunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1, men også klagepunktet om en tilsidesættelse af samme forordnings artikel 7, stk. 1 og 2, undersøges.
- 41 Retten finder det hensigtsmæssigt først at undersøge klagepunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 1 og 2, for så vidt som den anfægtede forordning medfører anvendelse af en forkert fællesnævner ved beregningen af subsidiebeløbet, hvorefter klagepunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1, vedrørende virkningen på subsidiebeløbet målt i procent af institutionernes metode skal undersøges.
- 42 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at grundforordningens artikel 7, stk. 1 og 2, er blevet tilsidesat på grund af Rådets anvendelse af en forkert fællesnævner.
- 43 Rådet har fejlagtigt anvendt den omsætning, der udgør sagsøgernes samlede omsætning, som fællesnævner for beregningen af subsidiebeløbet. Sagsøgerne har anført, at det samlede subsidiebeløb, som selskaberne modtog, blev fremstillet forkert som en procentdel af selskabernes samlede omsætning og ikke som resultatet af beregningen af det udligningsberettigede subsidiebeløb pr. produktenhed, og derefter omregnet til procent af cif-prisen (omkostninger, forsikring og fragt) på den vare, der sælges i Unionen.
- 44 Det bemærkes for det første, at grundforordningens artikel 7, stk. 2, fastsætter, at »[y]des subsidier ikke på grundlag af de fremstillede, producerede, udførte eller transporterede mængder, fastsættes det udligningsberettigede subsidiebeløb ved efter omstændighederne at fordele værdien af de samlede subsidier i forhold til omfanget af produktionen, salget eller udførslen af den pågældende vare i undersøgelsesperioden vedrørende subsidier«.

- 45 Det fremgår af bestemmelserne i afsnit »b) Egnede fællesnævner for fordelingen af subsidiebeløbet«, som selv er indeholdt i afsnit »F. Undersøgellesperiode for subsidieberegningen - udgiftsføring/fordeling« i retningslinjerne, at »[n]år det subsidiebeløb, der skal henføres til undersøgelsesperioden, er fastlagt, beregnes beløbet pr. enhed ved fordeling af subsidiebeløbet ved hjælp af en egnede fællesnævner, dvs. størrelsen af salget eller eksporten af den pågældende vare«.
- 46 I betragtning af det anførte skal der foretages en undersøgelse af sagsøgernes klagepunkt.
- 47 I 369. betragtning til den anfægtede forordning afviste Rådet det klagepunkt, som sagsøgerne allerede under undersøgelsen havde fremsat, og fremhævede følgende:
- »[M]ed undtagelse af en af de udligningsberettigede ordninger var de andre ordninger ikke betinget af eksportresultater og blev ikke ydet i forhold til de fremstillede, producerede, eksporterede eller transporterede mængder. Subsidiebeløbet blev derfor fordelt over APP-gruppens virksomheders samlede omsætning i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 2, hvori det hedder: »Ydes subsidier ikke på grundlag af de fremstillede, producerede, udførte eller transporterede mængder, fastsættes det udligningsberettigede subsidiebeløb ved efter omstændighederne at fordele værdien af de samlede subsidier i forhold til omfanget af produktionen, salget eller udførelsen af den pågældende vare i undersøgelsesperioden vedrørende subsidier.« Da dette subsidie ikke er betinget af produktion af en specifik vare eller eksport, er virksomhedens samlede omsætning den mest egnede fællesnævner. Det skal i den forbindelse bemærkes, at den pågældende omsætning blev fastlagt på et grundlag, der så vidt muligt afspejler salgsværdien af de varer, der blev solgt af modtagervirksomheden.«
- 48 Det fremgår af denne betragtning, at Rådet tog hensyn til en af de løsninger, der er fastsat i grundforordningens artikel 7, stk. 2, nemlig omfanget af salget af den pågældende vare, og begrundede, hvorfor fordelingen af subsidiebeløbet på sagsøgernes samlede omsætning og ikke en og samme vare var tilstrækkelig under de foreliggende omstændigheder.
- 49 Ved at gøre gældende, at det ikke var passende at fordele værdien af subsidieringen på sagsøgernes samlede omsætning, har sagsøgerne i virkeligheden anført, at Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn.
- 50 Det skal vedrørende den påståede forpligtelse til at beregne et subsidiebeløb pr. enhed på grundlag af grundforordningens artikel 7, stk. 1, bemærkes, således som Rådet med rette har anført, for det første, at ingen af de pågældende udligningsberettigede subsidier blev ydet pr. enhed. For det andet var ingen af disse subsidier begrænset til det pågældende produkt. For det tredje var det kun ét af disse subsidier, som vedrørte GHS, der var betinget af eksportresultater, i det foreliggende tilfælde en pris, hvis mål er at fastholde væksten med en subsidiemargen på 0,05%.
- 51 Det må derfor fastslås, at en beregning pr. enhed i modsætning til det af sagsøgerne hævdede ikke ville have været hensigtsmæssig i denne sag.
- 52 Hvad angår sagsøgernes påstand om, at værditoldsatsen skal beregnes under anvendelse af cif-værdien af eksporten af den pågældende vare som fællesnævner, skal det indledningsvis bemærkes, at de pågældende subsidier blev ydet selskabet som helhed og ikke vedrørte eksporten til Unionen, for det andet, at alle de varer, som blev fremstillet af selskabet, ligeledes blev subsidieret, og endelig, at sagsøgerne ikke har gjort gældende, at de udligningsberettigede subsidier var betinget af eksport eller begrænset til det pågældende produkt.
- 53 Det fremgår heraf, at cif-værdien af eksporten af den pågældende vare, i modsætning til hvad sagsøgerne har anført, ikke ville have været en hensigtsmæssig fællesnævner i det foreliggende tilfælde.
- 54 Med hensyn til anvendelsen af omsætningen har sagsøgerne for det første gjort gældende, at det ikke drejer sig om en hensigtsmæssig fællesnævner, da dette beløb i princippet er lavere end cif-værdien, eftersom beløbet ikke omfatter samtlige fragt- og forsikringsomkostninger, som er indeholdt i

cif-prisen. Sagsøgerne har tilføjet, at deres omsætning i forbindelse med eksportsalg er meget lav [fortrolig]¹.

- 55 I skrivelse af 16. marts 2011 forklarede Kommissionen, at den ikke havde anvendt den omsætning, som svarede til sagsøgernes eksportsalg, og som er nævnt i selskabernes årsregnskaber, men sagsøgernes samlede omsætning, herunder justeringerne af eksportomsætningen, »for at sikre, at omsætningen afspejler den samlede værdi af salget af det pågældende produkt (og ikke størrelsen af udgifterne for konfektionsarbejde)«.
- 56 Følgelig bør dette klagepunkt forkastes.
- 57 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at den af Kommissionen anvendte metode kunstigt har oppustet subsidiebeløbet målt i procent, da sagsøgernes faktiske omsætning [fortrolig] er lavere end eksportvarernes cif-værdi. Ifølge sagsøgerne er der tale om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1.
- 58 I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1 må udligningstolden ikke være højere end det fastsatte udligningsberettigede subsidiebeløb, og den bør være lavere end det samlede udligningsberettigede subsidiebeløb, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende [EU-]erhvervsgren [...] (også betegnet »reglen om den lavest mulige told«).
- 59 Sagsøgerne foreslog i forbindelse med undersøgelsen deres egen metode. Sagsøgerne har gentaget deres argumentation i denne henseende under proceduren ved Retten.
- 60 Det fremgår af 369. betragtning til den anfægtede forordning, at »[d]en [af sagsøgerne] foreslåede metode [ikke] betragtes [...] som repræsentativ, da den blander omsætning og enheder produceret udelukkende til den pågældende vare, mens den ser bort fra produktion af enheder af andre varer«.
- 61 Det må i det foreliggende tilfælde konstateres, at sagsøgerne ikke har besvaret Rådets argumenter. Herom bemærkes for det første, at sagsøgerne ikke har behandlet Rådets argument om, at selskabernes metode sammenblander oplysningerne om omsætningen med oplysningerne om enhederne. For det andet har sagsøgerne ikke bestridt, at deres metode sammenblander de reelle salgspriser (hjemmemarkedssalg) og [fortroligt] (eksportsalg) ved beregningen af den andel af omsætningen, som vedrører den pågældende vare. For det tredje har sagsøgerne ikke behandlet Rådets argument om, at den foreslåede metode på det femte trin indebar en fordeling af det kunstigt nedsatte subsidiebeløb for det pågældende produkts eksportsalg [fortroligt], men på cif-prisen, som dette selskab fakturerede for salg til Unionen. For det fjerde har selskaberne ikke behandlet argumentet om, at subsidierne skulle fordeles på det samlede salg, og ikke kun på salget af det pågældende produkt, således som sagsøgerne har gjort gældende, med henblik på at fordele subsidierne ligeligt på deres salg, idet subsidierne ikke er begrænset til det pågældende produkt.
- 62 Følgelig må det konstateres, at sagsøgerne ikke har fremlagt beviser, der er tilstrækkeligt stærke til at bevirke, at de vurderinger af de faktiske omstændigheder, der i den anfægtede forordning er lagt til grund med hensyn til fællesnævneren, bliver usandsynlige. Et sådant bevis er imidlertid nødvendigt for at fastslå, at en EU-institution har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, som kan føre til annullation af en retsakt (jf. analogt Rettens dom af 10.3.2009, sag T-68/05, Aker Warnow Werft og Kvaerner mod Kommissionen, Sml. II, s. 355, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

1 — Fortrolige oplysninger udeladt.

63 Eftersom sagsøgerne ikke har påvist, at Rådet begik en fejl ved beregningen af det udligningsberettigede subsidiebeløb, må klagepunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1, derfor forkastes.

64 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at disse klagepunkter er ugrundede, og at det første anbringende bør forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra d), artikel 28 og artikel 4

65 Dette anbringende omfatter to led.

66 Det første led vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra d), og artikel 28, for så vidt som Kommissionen har brugt Taiwan som reference for at fastslå, om Kinas indrømmelse af brugsrettigheder til jord havde givet sagsøgerne en fordel.

67 Det andet led vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4, for så vidt som EU-institutionerne burde have konkluderet, at der ikke forelå det mindste bevis for den specifikke karakter af sagsøgernes erhvervelse af brugsrettigheder til jord.

Det første led om brugen af Taiwan som en egnet reference

68 Det fremgår af 260.-262. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 6, litra d), nr. ii), var forpligtet til at bruge en ekstern reference, da der ikke fandtes et effektivt marked for jord i Kina eller andre private referencer, i forhold til hvilke Kommissionen kunne fastlægge de almindelige vilkår på markedet for brugsrettigheder til den omhandlede jord.

69 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgerne i det foreliggende tilfælde ikke længere bestrider EU-institutionernes brug af en ekstern reference for at fastslå, om indrømmelsen af brugsrettigheder til jord gav sagsøgerne en fordel. I deres bemærkninger til Kommissionens endelige underretningsskrivelse af 3. februar 2011 (herefter »den endelige underretningsskrivelse«) var den kinesiske regering og sagsøgerne fortsat af den opfattelse, at der var et marked for jord i Kina, og at jordpriserne i New District Zhenjiang og i Suzhou (Kina) udgjorde en egnet reference.

70 Spørgsmålet er, om Kommissionen ved at bruge Taiwan som reference foretog et åbenbart urigtigt valg.

71 Det skal bemærkes, at EU-institutionerne med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (Rettens dom af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 427, præmis 72, af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 51, og af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 32).

72 Valget af referenceland er omfattet af det skøn, som institutionerne råder over ved bedømmelsen af komplicerede økonomiske omstændigheder.

73 Udøvelsen af dette skøn er dog ikke unddraget domstolskontrol. Det følger af fast retspraksis, at Unionens retsinstanser ved denne kontrol undersøger, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (Domstolens

dom af 7.5.1987, sag 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 19; jf. dommen i sagen Thai Bicycle mod Rådet, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

- 74 Hvad navnlig angår valget af referenceland skal det undersøges, om EU-institutionerne har undladt at tage hensyn til omstændigheder, som er væsentlige for at fastslå, om det valgte land er egnet, og om oplysningerne i sagen er blevet bedømt med den nødvendige omhu.
- 75 Sagsøgerne har i det foreliggende tilfælde for det første gjort gældende, at institutionerne ikke har anvendt den bedste reference, som de var i besiddelse af, nemlig priserne for jord i den indiske stat Maharashtra (Indien), men købsprisen for grunde, der ejes fuldt ud, i Taiwan (jf. 356. og 357. betragtning til den anfægtede forordning), som ikke er tilstrækkelig med hensyn til priserne for brugsrettigheder til jord i Jiangsu-provinsen i perioden 1995-2000, hvorunder BNP i Jiangsu-provinsen svarede til BNP i Afrika syd for Sahara, og hvor Taiwan var en åben økonomi.
- 76 Rådet har anført, at den omstændighed, at Taiwan er en åben markedsøkonomi, er uvedkommende i denne sag, for så vidt som Kommissionen er forpligtet til at vælge en reference, der afspejler de almindelige markedsvilkår, og som det nævnes i 356. betragtning til den anfægtede forordning, »[halter] et land uden markedsøkonomi ofte [...] bagefter en fungerende markedsøkonomi for så vidt angår BNP«.
- 77 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at Kommissionen ikke sikrede sig sammenligneligheden mellem Jiangsu-provinsen og Taiwan, der blev valgt som reference, eftersom den ved at basere sig på aktuelle forhold havde den opfattelse, at Taiwan og Jiangsu-provinsen var sammenlignelige, mens delstaten Maharashtra var mindre udviklet. De har i denne forbindelse anført, at Kommissionen ikke undersøgte sagsøgernes argument om, at en egnet reference for den pris, som selskaberne burde have betalt for deres brugsrettigheder til jorden, skulle tage hensyn til markedsvilkårene på tildelingstidspunktet og ikke de aktuelle markedsvilkår, navnlig for så vidt angår infrastruktur og befolkningstæthed. Sagsøgerne har til støtte for deres argumentation henvist til WTO's appelorgans rapport af 18. maj 2011 i sagen »Det Europæiske Fællesskab og visse medlemsstater – Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft« (WT/DS316/AB/R) (herefter »CE-Airbus-sagen«).
- 78 Rådet har gjort gældende, at EU-institutionerne vurderede de to kriterier, som sagsøgerne baserede sig på for at foreslå brugen af delstaten Maharashtra som en ekstern reference, dvs. befolkningstæthed og BNP, men det fremgik heraf, at delstaten Maharashtra ikke var sammenlignelig med Jiangsu-provinsen.
- 79 Det er Rådets opfattelse, at sagsøgernes påstand om, at Kommissionen ikke tog hensyn til markedsvilkårene på det tidspunkt, hvor subsidiet blev tildelt, savner ethvert grundlag, for så vidt som Kommissionen anvendte Taiwan som ekstern reference. Rådet har for det første anført, at Kommissionen ikke kun kunne forlade sig på de økonomiske oplysninger, dernæst, at BNP og befolkningstæthed ikke kan være de eneste afgørende faktorer, og endelig, at andre faktorer, som f.eks. manglende geografisk nærhed og fælles kendetegn mellem Indien og Kina, blev taget i betragtning.
- 80 Den anfægtede forordnings relevante betragtninger vedrørende Taiwan har følgende ordlyd:
- »(356) [...] Kommissionen betragter Taiwan [...] som en egnet ekstern reference på grund af den totale mangel på oplysninger i sagen, dvs. i) den økonomiske udvikling og økonomiske struktur i Taiwan og de pågældende kinesiske provinser, hvor de samarbejdsvillige eksporterende producenter er etableret, ii) den geografiske nærhed mellem to kinesiske provinser og Taiwan, iii) den udbredte infrastruktur i både Taiwan og de to kinesiske provinser, iv) de nære økonomiske forbindelser og grænsehandel mellem Taiwan og Kina og v) den ensartede befolkningstæthed i de pågældende kinesiske provinser og i Taiwan, vi)

ligheden mellem de typer jord og transaktioner i Kina og Taiwan, der anvendes til at beregne den relevante reference i Taiwan, vii) generelle demografiske, sproglige og kulturelle kendetegn i både Taiwan og Kina. Desuden betragtes Jiangsu- og Shandong-provinserne som førsteklasses produktionsprovinser i Kina [...]. Selv om BNP pr. indbygger i Taiwan og de to kinesiske provinser ikke er identiske, er der i de senere år sket en markant vækst i BNP i de to kinesiske provinser, dvs., at de er ved at indhente Taiwan.

Nyere tal viser desuden, at Kina og Taiwan har ensartede vækstrater for BNP i faste priser [...]. Det er dog vigtigt at bemærke, at den nøjagtige sammenligning mellem BNP i et land uden markedsøkonomi (Kina) og BNP i en veletableret markedsøkonomi (Taiwan) ikke er en afgørende faktor, da et land uden markedsøkonomi ofte halter bagefter en fungerende markedsøkonomi for så vidt angår BNP. Mange andre faktorer såsom planlægningsregler og miljøpolitik kan desuden påvirke udbud og efterspørgsel i et industriland. Det egentlige spørgsmål er, hvad de »gældende markedsvilkår« for brugsrettigheder i Kina ville være, hvis Kina havde en fungerende markedsøkonomi, og ud fra den foreliggende dokumentation ville de ligne vilkårene i Taiwan.

(357) På baggrund af alle ovenstående oplysninger konkluderes det, at den valgte reference er i tråd med kravene i appelorganet i sagen US – Softwood Lumber IV (Para. 103), hvoraf det fremgår, at den valgte reference ikke desto mindre skal vedrøre, henviser til eller være forbundet med de gældende markedsvilkår i det pågældende land og afspejle pris, kvalitet, disponibilitet, omsættelighed, transport og andre købs- og salgsbetingelser, jf. artikel 14, litra d). Samtlige vilkår i Taiwan relaterer til de gældende markedsvilkår i de to kinesiske provinser. Jord er tilgængeligt i tilsvarende befolkede områder, områdernes geografiske nærhed sikrer, at kvaliteten af jorden er tilsvarende, mens det forhold, at Taiwan og de to kinesiske provinser har samme sprog og kultur, har eksportorienterede økonomier og væsentlige produktionssektorer, bekræfter, at pris, omsættelighed og andre vilkår for køb eller salg af land er nært forbundet.«

81 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgerne ikke har bestridt hverken relevansen eller rigtigheden af de yderligere faktorer, som institutionerne i 356. betragtning i den anfægtede forordning lagde til grund for at fastslå, at Taiwan var den egnede reference.

82 Betragtningen i den anfægtede forordning vedrørende Indien har følgende ordlyd:

»(361) Som det fremgår ovenfor af [359.] betragtning, er der intet effektivt marked for jord i Kina. Det er derfor ikke hensigtsmæssigt at anvende de aktuelle kinesiske priser på brugsrettigheder for jord som reference. De eksporterende producenter baserede deres påstande på, at jordpriserne i Maharashtra kunne anvendes som reference ud fra en sammenligning mellem BNP pr. indbygger og befolkningstætheden på tidspunktet for erhvervelsen af brugsrettigheder til jord. Det er som anført ovenfor Kommissionens opfattelse, at BNP pr. indbygger og befolkningstætheden ikke kan være de eneste afgørende faktorer for valget af et land eller en region med henblik på anvendelse af en ekstern reference. Den metode, de samarbejdsvillige eksporterende producenter foreslår, stemmer under alle omstændigheder ikke overens med deres påstande. I [undersøgelsesperioden] havde Mumbai, hovedstaden i [delstaten] Maharashtra og langt det mest udviklede område i staten, en indkomst pr. indbygger på 2 675 \$ (Rs1.28 lakh), som faktisk er lavere end det nationale gennemsnit i Kina på 3 529 \$ [...], når der ses bort fra BNP pr. indbygger i højtudviklede områder af [provinserne] Shandong og Jiangsu (henholdsvis 5 255 \$ og 6 550 \$). Vedrørende befolkningstætheden er den i sig selv heller ikke en afgørende faktor, men til orientering er befolkningstætheden 314/km² i [delstaten] Maharashtra, 736/km² i Jiangsu og 600/km² i Shandong[-provinserne], altså ikke på samme niveau. Andre faktorer som f.eks. manglende geografisk nærhed og fælles kendetegn mellem Indien og Kina førte desuden til den konklusion, at [delstaten] Maharashtra som reference ikke relaterer eller henviser til eller er forbundet med de gældende markedsvilkår i Kina. Kommissionen fastholder, at jordpriserne i Taiwan er langt mere egnede som ekstern reference [...].«

- 83 Det fremgår af den foregående betragtning, at EU-institutionerne foretog en grundig undersøgelse af det alternative forslag om Taiwan som referenceland. EU-institutionerne undersøgte således BNP og befolkningstætheden i Indien som foreslået af sagsøgerne. Desuden argumenterede EU-institutionerne på overbevisende måde for, hvorfor Indien ikke var blevet valgt som referenceland.
- 84 Det skal imidlertid i den forbindelse bemærkes, at sagsøgerne præciserede, at Kommissionen ikke havde undersøgt deres argument om, at en egnet reference for den pris, som selskaberne burde have betalt for deres brugsrettigheder til jorden, skulle tage hensyn til markedsvilkårene på tildelingstidspunktet og ikke de aktuelle markedsvilkår. Sagsøgerne har til støtte for deres argumentation henvist til WTO's appelorgans rapport i CE-Airbus-sagen.
- 85 For det første kan sagsøgernes argument om anvendelsen af konklusionen i CE-Airbus-sagen i den foreliggende sag ikke tiltrædes. Det skal, som Rådet med føje gjorde det, bemærkes, at denne sag ikke vedrørte valget af den egnede eksterne reference med henblik på at fastslå størrelsen af den opnåede fordel.
- 86 Det bemærkes for det andet, at sagsøgerne ikke har gjort gældende, at den omstændighed, at Kommissionen ikke undersøgte deres argument, var til hinder for, at selskaberne effektivt kunne give udtryk for deres opfattelse, og tilsidesatte deres ret til forsvar.
- 87 For det tredje kan sagsøgernes påstand om, at Kommissionen burde have taget hensyn til markedsvilkårene i referencelandet på tidspunktet for indrømmelsen af brugsrettighederne til jord – i det foreliggende tilfælde i perioden 1995-2000 – og ikke til de aktuelle forhold, som var gældende på undersøgelsestidspunktet, ikke tages til følge.
- 88 Det må fastslås, at sagsøgerne i det væsentlige har bestridt EU-institutionernes fortolkning af ordene »gældende vilkår« i grundforordningens artikel 6, litra d).
- 89 Grundforordningens artikel 6, litra d), har følgende ordlyd:
- »[...] Om vederlaget er tilstrækkeligt, afgøres på grundlag af gældende markedsvilkår for de pågældende varer eller tjenesteydelser i leverings- eller købslandet (herunder pris, kvalitet, disponibilitet, omsættelighed, transport og andre købs- og salgsbetingelser).
- Hvis der ikke for den pågældende vare eller tjenesteydelse i leverings- eller købslandet foreligger sådanne gældende markedsvilkår, der kan anvendes som relevante referencer, finder følgende regler anvendelse:
- [...]
- ii) [H]vis det er relevant, anvendes de vilkår, der gælder på et andet lands marked eller på verdensmarkedet, og hvortil modtageren har adgang.«
- 90 Det fremgår ikke af denne bestemmelses ordlyd, at Kommissionen snarere var forpligtet til at tage hensyn til markedsvilkårene i referencelandet på tidspunktet for indrømmelsen af brugsrettighederne til jord end de aktuelle forhold.
- 91 Det fremgår derfor af det ovenstående, at klagepunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra d), skal forkastes.

- 92 Med hensyn til den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 28 med overskriften »Manglende samarbejde« må det konstateres, at dette klagepunkt åbenbart ikke er understøttet. Sagsøgerne har i stævningens punkt 45 blot anført, at »ved i undersøgelsen at vælge Taiwan som den bedste eksisterende reference sikrede Kommissionen sig ikke sammenligneligheden [...] og tilsidesatte [således] artikel 28 (brug af de bedste foreliggende faktiske oplysninger)«.
- 93 Det bemærkes, at i henhold til artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement skal stævningen indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Denne angivelse skal være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at træffe afgørelse i sagen, i givet fald uden andre oplysninger til støtte herfor. Stævningen skal derfor indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på, mens en rent generel angivelse heraf ikke opfylder kravene i procesreglementet (Rettens dom af 12.1.1995, sag T-102/92, Viho mod Kommissionen, Sml. II, s. 17, præmis 68, af 14.5.1998, sag T-352/94, Mo och Domsjö mod Kommissionen, Sml. II, s. 1989, præmis 333, og af 12.10.2011, sag T-224/10, Association belge des consommateurs test-achats mod Kommissionen, Sml. II, s. 7177, præmis 71). Da sagsøgerne ikke har underbygget deres klagepunkt om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 28, må dette klagepunkt afvises.
- 94 Grundforordningens artikel 28 tillader ydermere institutionerne at anvende de foreliggende faktiske oplysninger, uden imidlertid at tvinge dem til at anvende de bedste foreliggende faktiske oplysninger.
- 95 Det andet anbringendes første led må derfor forkastes.

Det andet led om den påståede manglende dokumentation for specificitet

- 96 Sagsøgerne er i det væsentlige af den opfattelse, at der ikke foreligger den mindste form for dokumentation for specificitet ved deres erhvervelse af brugsrettighederne til jord, hvorfor institutionerne anlagde et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til sagens omstændigheder og tilsidesatte grundforordningens artikel 4 ved at drage en anden konklusion.
- 97 Den anfægtede forordnings betragtninger vedrørende specificiteten ved brugsrettigheder har følgende ordlyd:
- »(252) [Den kinesiske regering] blev anmodet om at fremlægge oplysninger om berettigelseskriterierne for at opnå subsidiet og om brugen af subsidiet med henblik på at fastslå, i hvilket omfang subsidiet er begrænset til visse virksomheder, og om det er specifikt, jf. grundforordningens artikel 4. [Den kinesiske regering] fremlagde ikke disse oplysninger. Enhver afgørelse om specificitet skal ifølge grundforordningens artikel 4, stk. 5, »klart dokumenteres« ud fra positivt bevismateriale, og Kommissionen måtte derfor træffe afgørelse på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger, jf. grundforordningens artikel 28. Det skal bemærkes, at det af artikel 28, stk. 6, fremgår, at »er en berørt part ikke rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje«. De faktiske oplysninger, der blev taget i betragtning, er:
- (253) [De af klageren fremlagte beviser for specificiteten]:
- (254) Undersøgelsens resultater (se [77. og 78. betragtning [...)]), som viser, at der kanaliseres specifikke subsidier til papirindustrien ved hjælp af en specifik sektorplan, nemlig planen for papirindustrien. Det skal i den forbindelse bemærkes, at artikel 7-11 i førnævnte plan indeholder specifikke regler om industriens struktur og fastsætter, hvilke typer papirindustri der skal etableres i forskellige regioner i landet.

- (255) Beviser (se [76.] betragtning [...]) om, at papirindustrien er en »tilskyndet industri« (beslutning nr. 40).
- (256) Undersøgelsens konklusioner (jf. [260.-262. betragtning [...]), om, at der ikke findes et effektivt marked for jord i Kina.
- (257) De samarbejdsvillige eksporterende producenters resultater, som bekræftedes i den parallelle antidumpingundersøgelse, viste, at de blev indrømmet jord med henblik på deres papirfremstillingsprojekter [...]
- (258) Ud fra [det] ovenstående, og da [den kinesiske regering] ikke samarbejdede, indikerer de foreliggende faktiske oplysninger, at der ikke er generel adgang til de subsidier, der indrømmes papirindustrien, og at de derfor er specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a). I lyset af [den kinesiske regerings] manglende samarbejdsvilje er der ingen beviser for, at subsidiet er baseret på objektive kriterier eller betingelser, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b).
- (259) Subsidiet bør derfor betragtes som udligningsberettiget.«
- 98 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgerne ikke har bestridt konklusionerne i 252.-259. betragtning til den anfægtede forordning, som førte EU-institutionerne til den konklusion, at de af den kinesiske regering indrømmede brugsrettigheder til jord var specifikke.
- 99 Sagsøgerne har blot henvist til, at brugsrettighederne til jord »er tilgængelige [for] alle selskaber i Kina uden skelnen [...], eftersom salget [af disse rettigheder] ikke hverken i lovgivningen eller i praksis har til formål at indrømme en virksomhed eller en erhvervsgren eller en gruppe af virksomheder eller erhvervsgrene en fordel«, og at rettighederne »altid sælges til den højestbydende eller, at der, såfremt der ikke er tilstrækkelige tilbudsgivere, eller buddene er for lave, ikke gennemføres et salg«.
- 100 Disse bemærkninger kan ikke rejse tvivl om EU-institutionernes konklusioner.
- 101 Sagsøgerne har anført, at de beviser, som de fremlagde for Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen, beviser, at der »i Kina findes én fælles ordning for salg og køb af brugsrettigheder til jord, som dækker hele Kina, og at samtlige salg gennemføres i henhold til ikke-diskriminerende udbuds- eller salgsprocedurer, auktioner eller opførelse på lister«.
- 102 Sagsøgerne hævder i øvrigt at have fremlagt alle beviser vedrørende køb og salg af brugsrettigheder til jord i Kina, nemlig de mekanismer, der regulerer brugsrettighederne til jord, og reglerne for fastlæggelse af den relevante værdi i forbindelse med salg.
- 103 Eftersom sagsøgerne blot argumenterer ved hjælp af bilag, må disse argumenter afvises fra realitetsbehandling i medfør af procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c). Hertil bemærkes, at selv om stævningens indhold på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til stævningen, kan der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder også dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der skal være indeholdt i stævningen (Rettens kendelse af 21.5.1999, sag T-154/98, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1703, præmis 49).
- 104 Sagsøgerne har gjort gældende, at drøftelserne i Rådet om subsidiets specificitet ikke opfylder de gældende undersøgelses- og begrundelseskrav, da Kommissionen baserede sin vurdering på det forhold, at den kinesiske regering ikke havde fremlagt oplysninger om berettigelseskrakterne for at opnå subsidiet og om brugen af dette subsidie (jf. 252. betragtning til den anfægtede forordning), uden imidlertid at angive den type oplysninger, som den kinesiske regering ikke havde fremlagt.

105 Dette argument kan ikke tiltrædes, eftersom 248. betragtning til den anfægtede forordning, som gentager punkt 226 i den endelige underretningsskrivelse, indeholdt en beskrivelse af de beviser, som Kommissionen forgæves havde forsøgt at fremskaffe fra Kina.

106 Følgende fremgår nemlig af den nævnte betragtning:

»Det blev i klagen påstået, at [den kinesiske regering] havde stillet brugsrettigheder til jord til rådighed for de samarbejdsvillige eksportører mod utilstrækkeligt vederlag. Som svar på denne påstand fremlagde [den kinesiske regering] Land Administration Law og Provisions on the Assignment of State-Owned Construction Land Use Right through Bid Invitation, Auction and Quotation, Nr. 39, af 28. september 2007. [Den kinesiske regering] nægtede at fremlægge tal vedrørende de faktiske priser for brugsrettigheder til jord, de påståede benchmarks for minimumsjordpriser, evalueringsmetoden for benchmarks for minimumsjordpriserne og den metode, der anvendes, når staten eksproprierer jord fra tidligere brugere.«

107 252. betragtning til den anfægtede forordning fungerer som en konklusion i forhold til bestemmelserne i den anfægtede forordning med overskriften »Indrømmelse af brugsrettigheder til jord«, således at betragtningen følgelig ikke skal indeholde en beskrivelse af den type oplysninger, som den kinesiske regering ikke havde fremlagt.

108 Sagsøgerne har anført, at det med undersøgelsen ikke havde været muligt at påvise, at situationen i New District Zhenjiang og Suzhou industripark var anderledes end situationen uden for disse zoner med hensyn til indrømmelse af og omkostninger i forbindelse med brugsrettigheder til jord.

109 Det skal i denne forbindelse, som Rådet med føje gjorde det, bemærkes, at bemærkningerne om regional specificitet er irrelevante, eftersom EU-institutionerne ikke konkluderede, at indrømmelsen af brugsrettigheder til jord var specifik for disse regioner.

110 Af samtlige de anførte betragtninger følger, at dette anbringendes andet led må forkastes.

111 Følgelig skal det andet anbringende forkastes i sin helhed.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4

112 Rådet fastslog følgende i 125. betragtning til den anfægtede forordning:

»[Ordnningen med skattefritagelse af dividende mellem kvalificerede kinesiske virksomheder] vedrører virksomheder i Kina, som er aktionærer i andre virksomheder i Kina. Førstnævnte har ret til en skattefritagelse på indtægter for visse dividender udbetalt af sidstnævnte.«

113 Det fremgår af 127. betragtning til den anfægtede forordning, at »[d]enne ordning giver en fordel til alle kinesiske virksomheder, som er aktionærer i andre kinesiske virksomheder«.

114 Det hedder i 129. betragtning til den anfægtede forordning:

»Af de samarbejdsvillige eksporterende producenters indkomstskatteopgørelser fremgår et beløb, som er undtaget fra indkomstskat. Beløbet omtales som dividender, bonusser og indtægter fra andre værdipapirinvesteringer for støtteberettigede indlændinge og virksomheder i henhold til betingelserne i tillæg 5 til selvangivelsen (årlig opgørelse over skattefordele). De pågældende virksomheder betalte ikke indkomstskat af disse beløb.«

- 115 Rådet fandt for det første, at denne ordning var specifik i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), »idet den lovgivning, i henhold til hvilken den subsidieydende myndighed udøver sin virksomhed, begrænser adgangen til denne ordning til kun at omfatte virksomheder i Kina, der modtager dividender fra andre virksomheder i Kina i modsætning til virksomheder, der investerer i udenlandske virksomheder« (jf. 132. betragtning til den anfægtede forordning).
- 116 For det andet fastslog Rådet i 133. betragtning til den anfægtede forordning følgende:
- »Da de ovennævnte skatteordninger under kapitel 4 i Enterprise Income Tax Law of the PRC udelukkende er forbeholdt vigtige erhvervsgrøene og projekter, der modtager støtte eller tilskyndes af staten, jf. artikel 25, er denne ordning også specifik, idet den er forbeholdt visse virksomheder og erhvervsgrøene, der er klassificeret som tilskyndede, såsom eksempelvis sektoren for coated finpapir. Efter Kommissionens opfattelse fastsætter statsrådet nemlig i beslutning nr. 40 (artikel 14) og i det vejledende katalog om industriel omlægning de principper og den klassifikation, der lægges til grund for at betragte en virksomhed som tilskyndet. Der er desuden i dette tilfælde ingen objektive kriterier til at begrænse støtteberettigelsen og ingen afgørende beviser til at konkludere, at støtteberettigelsen er automatisk i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b). Selv om enkelte administrative regler er blevet indsamlet under kontrolbesøg hos de eksporterende producenter, gør [den kinesiske regerings] manglende samarbejdsvilje det ikke muligt at vurdere, om der findes sådanne objektive kriterier.«
- 117 Sagsøgerne har i det foreliggende tilfælde for det første anført, at Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da det fandt, at den pågældende kinesiske ordning var specifik, eftersom den kompetente myndighed havde begrænset denne ordning til kun at omfatte virksomheder i Kina, der modtog dividender fra andre virksomheder i Kina, i modsætning til virksomheder, der investerede i udenlandske virksomheder.
- 118 Det må konstateres, at sagsøgerne er af den opfattelse, at institutionerne anlagde et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), hvoraf det fremgår, at »når den subsidieydende myndighed eller den lovgivning, i henhold til hvilken den subsidieydende myndighed udøver sin virksomhed, udtrykkeligt begrænser adgangen til subsidier til kun at omfatte visse virksomheder, er sådanne subsidier specifikke«.
- 119 I denne forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at skatteordningen gør det muligt at undgå dobbeltbeskatning i Kina, da dividende, som modtages af en virksomhed i Kina, hvis den er udbetalt af en virksomhed i Kina, der også er underlagt Kinas beskatningskompetence, kan fradrages den skattepligtige indkomst. Hvis dividenden til gengæld hidrører fra udenlandske investeringer, som ikke henhører under Kinas beskatningskompetence, kan denne dividende ikke fradrages den skattepligtige indkomst.
- 120 Det skal til orientering bemærkes, at Rådet i 338. betragtning til den anfægtede forordning anførte, at »[v]edrørende påstanden om, at hensigten med dette [skatte]incitament[, hvor der gives afkald på offentlige indtægter,] er at undgå dobbeltbeskatning, bemærkes det, at selv om subsidieaftalen har anerkendt, at WTO-medlemmer ikke afholdes fra at træffe foranstaltninger for at undgå dobbeltbeskatning (se subsidieaftalen, bilag I, fodnote 59), udgør denne bestemmelse en »affirmative defence«, og der blev ikke fremlagt konkrete beviser, der kunne underbygge påstanden om, at f.eks. dividender fra kinesiske og udenlandske virksomheder behandles forskelligt på grund af de juridiske forpligtelser, som Kina har påtaget sig i henhold til relevante bilaterale aftaler om dobbeltbeskatning med tredjelande«.
- 121 Det skal i nærværende sag bemærkes, som Rådet med føje gjorde det, at sagsøgerne ikke i forbindelse med det foreliggende søgsmål har fremlagt noget skriftligt bevis eller nogen bemærkninger, der kan støtte deres påstand om, at »hensigten med [den pågældende] skatteordning er at undgå dobbeltbeskatning i Kina«.

- 122 Denne påstand må derfor afvises fra realitetsbehandling i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c).
- 123 For fuldstændighedens skyld skal det fremhæves, at artikel 26 i Enterprise Income Tax Law of China (herefter »EITLC«) er omfattet af nævnte lovs kapitel 4 om skattemæssig særbehandling. Selv om formålet med den pågældende skatteordning, som hævdet af sagsøgerne, faktisk er at »undgå dobbeltbeskatning«, er det ikke desto mindre pudsigt at kunne konstatere, at EITLC's artikel 26 ikke fremgår af et andet kapitel i nævnte lov.
- 124 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at Rådet ikke har givet nogen forklaring med hensyn til, hvorfor det konkluderede, at alle ordningerne i EITLC's kapitel 4 var forbeholdt tilskyndede industrier. De har tilføjet, at EITLC's artikel 26 slet ikke udelukker industrier fra den omhandlede fritagelse, og at den nævnte lovs artikel 25 er irrelevant i denne sag.
- 125 Rådet har, støttet af Kommissionen, gjort gældende, at sagsøgerne ikke i stævningen har givet nogen forklaring på, hvorfor EITLC's artikel 26 ikke skal læses i sammenhæng med EITLC's artikel 25, men har blot henvist til de forklaringer, som blev givet til Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen.
- 126 I denne forbindelse skal det konstateres, at sagsøgerne i replikken har anført, at institutionerne foretog en forkert fortolkning af EITLC's artikel 25 og 26. Den omstændighed, at disse to artikler begge indgår i det samme kapitel, nemlig kapitel 4 med overskriften »Skattemæssig særbehandling«, medfører efter sagsøgernes opfattelse ikke, at begrænsningerne for præferenceindkomstskatteordningen i henhold til EITLC's artikel 25 også finder anvendelse på den i den nævnte lovs artikel 26 fastsatte fritagelse. Sagsøgerne har under retsmødet præciseret, at EITLC's artikel 25 ikke må anvendes som en opsamlingsartikel i det førnævnte kapitel 4, og at EITLC's artikel 25 og 26 derfor bør læses adskilt fra hinanden. I modsætning til det af Rådet hævdede drejer det sig efter sagsøgernes mening ikke om et nyt argument, men om en uddybning af et foreliggende argument.
- 127 Det må konstateres, at sagsøgerne blot har henvist til de forklaringer, som blev givet til Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen, og ikke har fremlagt noget bevis til støtte for deres argumentation.
- 128 I replikken har sagsøgerne ligeledes gjort gældende, at der i 133. betragtning til den anfægtede forordning anvendes en fortolkning af EITLC's artikel 26, der alene bygger på den blotte påstand, at de kinesiske myndigheder ikke samarbejdede (det sidste punktum i 133. betragtning).
- 129 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal Retten tage stilling til den af EU-institutionerne foretagne analyse af forbindelsen mellem EITLC's artikel 25 og 26 med henblik på at fastslå, om institutionerne foretog en fejlfortolkning af EITLC's artikel 26, der bunder i den påståede mangel på samarbejde fra de kinesiske myndigheders side.
- 130 Det er fastsat i EITLC's artikel 25, at »[v]igtige industrier og projekter, der modtager støtte eller tilskyndes af staten, er omfattet af en præferenceindkomtskat«.
- 131 EITLC's artikel 26 har følgende ordlyd:
- »Følgende indtægter er undtaget fra skat:
- [...]
- 2) Dividender, bonusser og andre indtægter fra værdipapirinvesteringer for støtteberettigede indlændinge og virksomheder.«

132 Det fremgår af punkt 111 i den endelige underretningsskrivelse og bekræftes i 133. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen fremlagde sin opfattelse af forbindelsen mellem EITLC's artikel 25 og 26 på følgende måde:

»Da de ovennævnte skatteordninger under kapitel 4 i Enterprise Income Tax Law of the PRC udelukkende er forbeholdt vigtige erhvervsgrøner og projekter, der modtager støtte eller tilskyndes af staten, jf. artikel 25, er denne ordning også specifik, idet den er forbeholdt visse virksomheder og erhvervsgrøner, der er klassificeret som tilskyndede, såsom eksempelvis sektoren for coated finpapir. Efter Kommissionens opfattelse fastsætter statsrådet nemlig i beslutning nr. 40 (artikel 14) og i det vejledende katalog om industriel omlægning de principper og den klassifikation, der lægges til grund for at betragte en virksomhed som tilskyndet. Der er desuden i dette tilfælde ingen objektive kriterier til at begrænse støtteberettigelsen og ingen afgørende beviser til at konkludere, at støtteberettigelsen er automatisk i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b). Selv om enkelte administrative regler er blevet indsamlet under kontrolbesøg hos de eksporterende producenter, gør den kinesiske regerings manglende samarbejdsvilje det ikke muligt at vurdere, om der findes sådanne objektive kriterier.«

133 Det fremgår af punkt 109 i den endelige underretningsskrivelse og bekræftes i 131. betragtning til den anfægtede forordning, at den kinesiske regering ikke gav meddelelse om oplysninger vedrørende objektive berettigelseskriterier:

»[Den kinesiske regering] blev anmodet om at fremlægge oplysninger om berettigelseskriterierne for at opnå dette subsidie og om brugen af dette subsidie med henblik på at fastslå, i hvilket omfang subsidiet er begrænset til visse virksomheder, og om det er specifikt, jf. grundforordningens artikel 4. [Den kinesiske regering] fremlagde ikke disse oplysninger. Enhver afgørelse om specificitet skal iflg. grundforordningens artikel 4, stk. 5, »klart dokumenteres« ud fra positivt bevismateriale, og Kommissionen måtte derfor træffe afgørelse på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger, hvilket fremgår af afsnit 4.1, jf. grundforordningens artikel 28.«

134 Den kinesiske regerings bemærkninger af 3. marts 2011 om den endelige underretningsskrivelse blev bekræftet i 339. betragtning til den anfægtede forordning:

»Det blev endvidere påstået, at ordningen er fuldstændig irrelevant for virksomheder og industrier, der er klassificerede som tilskyndede, men pr. definition gælder alle kinesiske virksomheder. [Den kinesiske regering] påstod, at det i SCM-aftalens artikel 2, stk. 2, hedder, at fastsættelse af generelt gældende afgiftssatser ikke betragtes som specifikke subsidier. Det blev således påstået, at støtteberettigelseskriterierne for denne ordning er objektive og uddybede, at støtteberettigelsen er automatisk, hvorfor ordningen ikke kan betragtes som specifik i henhold til bestemmelserne i SCM-aftalens artikel 2, stk. 1, litra b), og grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b).«

135 I mangel af positive beviser for de påstande, som sagsøgerne har fremsat i deres bemærkninger af 3. marts 2011, tog EU-institutionerne i 340. betragtning til den anfægtede forordning stilling til spørgsmålet om ordningens specifikke karakter således:

»Disse påstande måtte afvises. Det skal erindres, at reglerne om denne ordning findes i kapitel 4 »Preferential Tax Treatments« i Enterprise Income Tax Law, som fastsætter en række specifikke skatteincitamenter for vigtige industrier og projekter, der støttes eller tilskyndes af staten. Fordele under denne ordning er, jf. ovenfor, derfor specifikke, jf. grundforordningens artikel 4 stk. 2, litra a). Under undersøgelsen blev der ikke konstateret objektive kriterier, der begrænser støtteberettigelsen, eller afgørende beviser for, at denne støtteberettigelse er automatisk. Hvad angår påstandene om bestemmelserne i SCM-aftalens artikel 2, stk. 2, skal det bemærkes, at denne ordning ikke henviser til fastsættelse af generelt gældende afgiftssatser, men derimod en skattefritagelse for en bestemt type indtægter, der stammer fra en bestemt type virksomheder.«

- 136 Det skal bemærkes, at det påhvilede sagsøgerne at fremlægge kontrabeviser. Det fremgår imidlertid af deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse, at sagsøgerne ikke var i stand til at fremlægge beviser, der er tilstrækkeligt stærke til at bevirke, at de vurderinger af de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund i den anfægtede forordning, bliver usandsynlige.
- 137 Sagsøgerne gjorde i punkt 2.3 i deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse følgende omstændigheder gældende:
- »Der foreligger [...] ingen »konkrete og uanfægtelige beviser« for en forbindelse mellem den pågældende skatteordning og artikel 25, hvorefter ikke-beskatningen af de dividender, der udbetales af kinesiske virksomheder, udelukkende indrømmes tilskyndede ordninger. Tværtimod fremgår det af ordlyden af de førnævnte bestemmelser i Enterprise Income Tax Law at den pågældende ordning anvendes generelt og uden forskel i hele Kina ud fra objektive kriterier, nemlig dividendernes kilde. Kommissionen tager derfor fejl, når den kvalificerer denne ordning som specifik.«
- 138 Henset til samtlige ovenstående bemærkninger fremgår det, at sagsøgerne ikke har fremlagt beviser, der er tilstrækkeligt stærke til at bevirke, at de vurderinger af de faktiske omstændigheder, der i den anfægtede forordning er lagt til grund vedrørende forbindelsen mellem EITLC's artikel 25 og 26, bliver usandsynlige. Da EU-institutionerne derfor ikke begik nogen fejl i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 4, må dette klagepunkt forkastes.
- 139 Det fremgår af det ovenstående, at det tredje anbringende må forkastes i sin helhed.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 7, stk. 3

- 140 Sagsøgerne har gjort gældende, at EU-institutionerne ved fortolkningen af grundforordningens artikel 7, stk. 3, i det væsentlige anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at lægge til grund, at den normale afskrivningsperiode inden for den pågældende erhvervsgren var på 15 år, eftersom de ikke anvendte den i sagsøgernes regnskabsbøger angivne afskrivningsperiode, og at EU-institutionerne ikke havde nogen grund til at undersøge andre kilder med henblik på at fastlægge afskrivningsperioden ved at henvise til gældende afskrivningsperioder inden for EU-erhvervsgrenen.
- 141 Sagsøgerne har herved bemærket, at det er Kommissionens faste praksis at beregne afskrivningsperioden inden for den pågældende erhvervsgren på grundlag af den afskrivningsperiode, som anvendes af de pågældende eksportører, og ikke på grundlag af praksis hos andre berørte parter.
- 142 Sagsøgerne har således gjort gældende, at den normale afskrivningsperiode inden for den pågældende erhvervsgren burde have været fastlagt til *[fortroligt]* år ifølge et aritmetisk gennemsnit, og til *[fortroligt]* år ifølge et vægtet gennemsnit. Sagsøgerne har bestridt, at der beregnes et gennemsnit ud fra afskrivningsperioden i Kina og den gældende afskrivningsperiode blandt EU-producenterne eller i EU-erhvervsgrenen.
- 143 Sagsøgerne er desuden af den opfattelse, at Rådet i svarskriftet gav en forklaring, der var forskellig fra Kommissionens i forbindelse med undersøgelsen, og at det derfor var vanskeligt at fastlægge den reference, der blev anvendt til at beregne afskrivningsperioden.
- 144 Rådet har anført, at Kommissionen med henblik på at beregne den for papirindustrien gældende afskrivningsperiode anvendte det aritmetiske gennemsnit af de afskrivningsperioder, som de samarbejdsvillige producenter og EU-producenterne havde oplyst, hvilket resulterede i en gennemsnitlig varighed på 15 år (jf. 344. betragtning til den anfægtede forordning).

- 145 Rådet har gjort gældende, at sagsøgerne blot har gentaget de argumenter, som blev fremført i forbindelse med undersøgelsen, at de ikke har oplyst en afskrivningsperiode på [fortroligt] år, men en varighed fra [fortroligt] til [fortroligt] år, og at de ikke har påvist, at EU-institutionerne har fulgt en fast praksis i tidligere perioder, hvilken praksis heller ikke skaber retlige forpligtelser til at vurdere alle fremtidige sager på samme måde.
- 146 Det skal bemærkes, at sagsøgerne dels har bestridt grundlaget for beregningen af afskrivningsperioden, dels resultatet af beregningen.
- 147 Hvad angår grundlaget for beregningen af afskrivningsperioden skal der for det første henvises til, at grundforordningens artikel 7, stk. 3, bestemmer:
- »Kan ydelsen af subsidier knyttes til erhvervelse af eller fremtidig erhvervelse af anlægsaktiver, beregnes det udligningsberettigede subsidiebeløb ved at fordele beløbet over en periode, der afspejler den normale afskrivningsperiode for sådanne aktiver inden for den pågældende erhvervsgræn.«
- 148 Det fremgår af denne bestemmelse, at afskrivningsperioden for aktiver er fastlagt inden for den pågældende industri, dvs. sektoren for coated finpapir, som ikke udelukkende kan være repræsenteret af sagsøgerne.
- 149 Som det fremgår af 344. betragtning til den anfægtede forordning:
- »Den afskrivningsperiode, som APP fremlagde, er bestemt til bogførings- og økonomihensyn. Andre samarbejdsvillige eksporterende producenter og EU-erhvervsgrænen fremlagde andre afskrivningsperioder. I henhold til sædvanlig praksis og grundforordningens artikel 7, stk. 3, anvendte Kommissionen derfor en periode på 15 år som en hensigtsmæssig løbetid på maskiner med henblik på denne beregning, som af den pågældende industri betragtes som den »normale« afskrivningsperiode.«
- 150 I denne henseende kan det forhold, at institutionerne tog hensyn til EU-erhvervsgrænen og de samarbejdsvillige eksporterende producenter, ikke betegnes som et åbenbart urigtigt skøn hos EU-institutionerne.
- 151 Det må antages, at såfremt EU-institutionerne udelukkende skulle beregne den normale afskrivningsperiode på grundlag af sagsøgernes regnskabsmæssige eller finansielle oplysninger, ville dette medføre, at denne varighed var høj i forhold til den reelle situation, hvilket bevirker en nedsættelse af subsidiebeløbet.
- 152 Hvad angår Kommissionens beslutningspraksis, som sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for deres argumentation, bemærkes, at denne ikke udgør retsgrundlaget for fastlæggelsen af den normale afskrivningsperiode, da Kommissionen med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger råder over et vidt skøn, og Kommissionen ved udøvelsen af dette skøn ikke er bundet af de skøn, som den tidligere har foretaget.
- 153 Det skal imidlertid fremhæves, at Kommissionen skal respektere EU-rettens almindelige principper, herunder ligebehandlingsprincippet, hvilket indebærer, at den ikke kan behandle ensartede situationer forskelligt eller behandle forskellige situationer ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. analogt Domstolens dom af 28.9.1990, sag C-174/89, Hoche, Sml. I, s. 2681, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 154 Det følger af gennemgangen af de eksempler, som sagsøgerne har fremlagt, at Kommissionen kunne beregne den normale afskrivningsperiode på forskellige måder. I den sag, der gav anledning til Rådets forordning (EF) nr. 1599/1999 af 12. juli 1999 om indførelse af en endelig udligningstold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af tråd af rustfrit stål af diameter 1 mm og derover

med oprindelse i Indien og om afslutning af proceduren vedrørende importen af tråd af rustfrit stål af diameter 1 mm og derover med oprindelse i Republikken Korea (EFT L 189, s. 1), beregnede Kommissionen den normale afskrivningsperiode på grundlag af alle de samarbejdsvillige indiske eksporterende producenter (25. betragtning). I den sag, der gav anledning til Kommissionens beslutning nr. 842/2002/EKSF af 21. maj 2002 om ændring af beslutning nr. 284/2000/EKSF om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse fladvalsede produkter af jern og ulegeret stål, af bredde 600 mm og derover, ikke pletterede, belagte eller overtrukne, i oprullet stand, kun varmtvalsede, med oprindelse i bl.a. Indien, og om godtagelse af et tilsagn (EFT L 134, s. 18), beregnede Kommissionen den normale afskrivningsperiode på grundlag af sektoren for den pågældende vare (23. betragtning). I den sag, der gav anledning til Rådets forordning (EF) nr. 713/2005 af 10. maj 2005 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse bredspektrede antibiotika med oprindelse i Indien (EUT L 121, s. 1), blev den normale afskrivningsperiode endelig beregnet på grundlag af antibiotikaindustrien (105. betragtning).

- 155 I Kommissionens afgørelse 90/266/EØF af 13. juni 1990 om godtagelse af tilsagn afgivet af regeringen for Kongeriget Thailand i forbindelse med antisubsidieproceduren vedrørende importen af kuglelejer med største udvendige diameter på 30 mm, med oprindelse i Thailand (EFT L 152, s. 59), som Rådet har henvist til som eksempel, afviste Kommissionen den af de thailandske eksportører anførte afskrivningsperiode og foretrak at støtte sig til den af EU-producenterne oplyste afskrivningsperiode (43. betragtning).
- 156 Det fremgår af det ovenstående, at Kommissionens praksis i virkeligheden består i at beregne den normale afskrivningsperiode for aktiverne ifølge en række referencer og ikke udelukkende på grundlag af de af sagsøgerne fremlagte forhold. Under disse omstændigheder anlagde EU-institutionerne ikke et åbenbart urigtigt skøn ved at tage hensyn til EU-erhvervsgrænsen.
- 157 Hvad for det andet angår resultatet af beregningen af afskrivningsperioden for de pågældende aktiver fremgår det af 344. betragtning til den anfægtede forordning, at den normale afskrivningsperiode var fastsat til 15 år.
- 158 Det må imidlertid konstateres, at sagsøgerne ikke har givet nogen forklaring til støtte for argumentet om, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af den normale afskrivningsperiode for de pågældende aktiver.
- 159 Sagsøgerne har således blot hævdet, at EU-institutionerne anlagde et åbenbart urigtigt skøn, idet de fastsatte den normale afskrivningsperiode til 15 år.
- 160 Det må under alle omstændigheder for det første antages, at dette argument hviler på en fejlagtig forudsætning, eftersom Kommissionen tog hensyn til de andre samarbejdsvillige eksporterende producenter og EU-erhvervsgrænsen ved beregningen af afskrivningsperioden for de pågældende aktiver, dvs. maskiner og udstyr.
- 161 Dernæst skal det erindres, at Kommissionen er tillagt et vidt skøn for så vidt angår fastsættelsen af beregningsmetoden med henblik på at fastlægge den normale afskrivningsperiode til 15 år, som i nærværende sag svarer til det aritmetiske gennemsnit.
- 162 Det bør præciseres, at det aritmetiske gennemsnit beregnes på grundlag af antallet af enheder ganget med afskrivningsperioden, divideret med det samlede antal enheder.
- 163 Som påpeget af Rådet har sagsøgerne for deres maskiner og udstyr henvist til afskrivningsperioder på henholdsvis [fortroligt] og [fortroligt] år for GHS og [fortroligt] år for GE.
- 164 Til sammenligning henviste en anden samarbejdsvillig eksporterende producent i forbindelse med undersøgelsen til en afskrivningsperiode på 10 og 20 år.

- 165 Rådet har ligeledes med rette fremhævet, at EU-erhvervsgrenen har henvist til afskrivningsperioder på 10 til 20 år med hensyn til maskiner.
- 166 Det fremgår således af det ovenstående, at Kommissionen ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastsætte den normale afskrivningsperiode til 15 år, dvs. en længere varighed end det aritmetiske gennemsnit.
- 167 Endelig bygger sagsøgernes argument om, at den gennemsnitlige normale afskrivningsperiode bør fastlægges til [fortroligt] år ifølge et aritmetisk gennemsnit, og til [fortroligt] år ifølge et vægtet gennemsnit, på en misforståelse.
- 168 Afskrivningsperioden kan således ikke være på [fortroligt] eller [fortroligt] år, da EU-institutionerne tog hensyn til EU-erhvervsgrenen, der på grundlag af de oplysninger, der var blevet fremsendt i løbet af undersøgelsen, henviste til en normal afskrivningsperiode på 10-20 år, og summen af de af sagsøgerne fremlagte afskrivningsperioder for maskiner og udstyr er lavere end den periode, som sagsøgerne forsøger at gøre gældende, uanset om denne periode beregnes på grundlag af et aritmetisk gennemsnit eller et vægtet gennemsnit.
- 169 Institutionerne anlagde derfor ikke et åbenbart urigtigt skøn, da de fandt, at den normale afskrivningsperiode skulle fastlægges til 15 år.
- 170 Følgelig bør det fjerde anbringende forkastes i sin helhed.

Det femte anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra b)

- 171 Sagsøgerne har gjort gældende, at EU-institutionerne tilsidesatte grundforordningens artikel 6, litra b), og anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da de fandt, at sagsøgerne var omfattet af begunstigede låneordninger, eftersom institutionerne burde have sammenlignet de statsejede bankers rentesatser med de rentesatser, som sagsøgerne opnåede på markedet. Sagsøgerne har herved anført, at EU-institutionerne ikke undersøgte, om sagsøgerne var omfattet af nogen form for statslig garanti eller bistand fra staten på gunstigere vilkår end markedsvilkårene.
- 172 Sagsøgerne har gjort gældende, at EU-institutionerne vilkårligt gjorde BB-ratingen gældende over for dem, idet der blev taget udgangspunkt i kreditvurderingsbureauet Bloombergs indeks, frem for A-1 ratingen hos Moody's. Sagsøgerne har herved anført, at den omstændighed, at de har en fremragende kreditværdighed, giver dem mulighed for at opnå finansiering til attraktive renter hos de kinesiske banker.
- 173 Rådet har anført, at de fleste større kinesiske banker er statsejede og ikke frit kan fastlægge deres rentesatser. Bankerne udfører derfor ikke analyser af den systemiske risiko, og de rentesatser, som eksportørerne kunne have opnået på det kinesiske marked, kan ikke udgøre gældende referencesatser med henblik på at beregne det subsidiebeløb, som blev ydet de eksporterende producenter ved hjælp af disse begunstigede låneordninger.
- 174 Rådet har påpeget, at EU-institutionerne fandt det rimeligt at beregne en passende referencesats ved at anvende de justerede kinesiske satser, men at institutionerne ikke kunne anvende denne metode grundet den manglende fremsendelse af oplysninger om de kinesiske bankers udlånspolitik eller om, hvordan lånene blev indrømmet de eksporterende producenter.
- 175 Rådet har gjort gældende, at EU-institutionerne anvendte Bloomberg-indekset ved at tage hensyn til den rentesats, som kunne være blevet indrømmet sagsøgerne i mangel af begunstigende behandling, mens rating-agenturet Moody's fastsatte kreditvurderingen ved at tage hensyn til støtten fra de statslige politikker.

176 Indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 6, litra b), bestemmer:

»Ved beregning af fordelene for modtageren gælder følgende regler:

[...]

b) [S]tatslån anses ikke for at indebære en fordel, medmindre der er forskel mellem det beløb, som den virksomhed, der modtager lånet, betaler for statslånet, og det beløb, som den pågældende virksomhed måtte betale for et tilsvarende lån på markedsvilkår, som den faktisk kunne opnå på markedet. I så fald er fordelene lig med forskellen mellem disse to beløb.«

177 Grundforordningens artikel 28, stk. 1, første punktum, fastsætter:

»I tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger.«

178 Det må i denne henseende fastslås, at den kinesiske regering fremlagde begrænsede oplysninger om aktiebeholdning og ejerskab af bankerne i Kina, selv om det kinesiske finansmarked er kendetegnet ved statslig indgriben, idet de fleste større banker er statsejede (jf. 84. betragtning til den anfægtede forordning).

179 Den kinesiske regering henviste således blot til årsberetninger fra kinesiske banker, der ikke er tilstrækkeligt detaljerede for Kommissionens undersøgelse.

180 Det bemærkes i denne henseende, at den kinesiske regering efter anmodningen fra Kommissionen ikke fremlagde nogen oplysninger om strukturen i den statslige kontrol af de kinesiske banker (politisk styrede banker eller andre banker) og varetagelsen af statslige politikker eller interesser hvad angår papirindustrien (jf. 85. betragtning, første og tredje punktum, til den anfægtede forordning).

181 Det skal ligeledes konstateres, at den kinesiske regering efter anmodningen fra Kommissionen ikke fremkom med nærmere oplysninger om eller en begrundelse for lånene fra forretningsbankerne, hvad enten der er tale om begunstigede lån eller andre særlige lån (jf. 87. betragtning, andet punktum, til den anfægtede forordning).

182 Det bør præciseres, at den kinesiske regering ikke fremlagde nogen oplysninger om det kinesiske banksystem (jf. 88. betragtning til den anfægtede forordning).

183 Det skal i øvrigt bemærkes, at den kinesiske regering og de samarbejdsvillige eksporterende producenter ikke fremlagde nogen oplysninger om de kinesiske bankers udlånspolitik eller om, hvordan lånene blev indrømmet de eksporterende producenter (jf. 99. betragtning til den anfægtede forordning).

184 Det må konstateres, at sagsøgerne ikke har bestridt det ovenstående.

185 Sagsøgerne har heller ikke bestridt den omstændighed, at de kinesiske banker ikke frit kan fastlægge deres rentesatser og ikke udfører analyser af den systemiske risiko på deres finansmarked.

186 Sagsøgerne har således blot gjort gældende, at institutionerne anlagde et åbenbart urigtigt skøn, eftersom de ikke sammenlignede de statsejede bankers satser med de satser, som sagsøgerne opnåede på markedet.

187 Det fremgår imidlertid af det anførte, at Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen baserede sin vurdering på de foreliggende faktiske oplysninger, dvs. årsberetninger fra kinesiske banker, en undersøgelse fra 2006 foretaget af Deutsche Bank om Kinas banksektor og de begrænsede oplysninger indsendt af den kinesiske regering, de kinesiske banker eller de samarbejdsvillige eksporterende producenter.

188 Det må således fastslås, at EU-institutionerne ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til forekomsten af en fordel i forhold de kinesiske bankers udlån, da disse banker er under statens kontrol og udøver statslige beføjelser (jf. 85. betragtning til den anfægtede forordning), og at den kinesiske regering har særlige regler for, hvordan renterne svinger (jf. 87. betragtning til den anfægtede forordning).

189 Følgende fremgår af 89. betragtning til den anfægtede forordning:

»[...] Kommissionen [konkluderer], at finansmarkedet i Kina fordrejes af statslig indgriben, og de ikke statsejede bankers og andre finansielle institutioners rentesatser vil sandsynligvis blive tilpasset de statslige rentesatser. De ikke statsejede bankers og andre finansielle institutioners rentesatser kan derfor ikke betragtes som egnede kommercielle referencerenter, når det skal afgøres, om de statslige lån medfører en fordel.«

190 Det må i øvrigt fastslås, at sagsøgerne ikke har fremlagt noget bevis eller fremført noget argument og blot har fremsat rene påstande om den omstændighed, at de kinesiske bankers udlån ikke udgør en fordel.

191 Det må antages, at Kommissionen på grundlag af de foreliggende oplysninger ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at henvise til Bloombergs BB-rating, som svarer til en non-investment grade-speculative.

192 Det fremgår således af 324. betragtning til den anfægtede forordning, at »[o]plysningerne i [de kreditvurderingsrapporter, som APP-gruppen fremlagde] bekræfter [...] Kommissionens resultater, nemlig at eksportørens nuværende økonomiske situation er blevet fastslået på et fordrejet marked, og de kinesiske eksportørers kreditværdighed [en rating A-1 hos Moody's] kunne således ikke tages for pålydende«.

193 Det må konstateres, at sagsøgerne til støtte for deres anbringende ikke forsøger at godtgøre, at de uden et fordrejet marked ville bevare deres nuværende økonomiske situation.

194 Det femte anbringende må derfor forkastes.

Det sjette anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 14, stk. 2

195 Inden for rammerne af det sjette anbringende har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at det ikke var nødvendigt at indføre udligningsforanstaltninger, eftersom subsidierne allerede var blevet udlignet med afslaget på sagsøgernes ansøgning om markedsøkonomisk status i forbindelse med forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold. Undersøgelsen burde derfor have været afsluttet i medfør af grundforordningens artikel 14, stk. 2.

196 Sagsøgerne har herved for det første gjort gældende, at hvis de ikke var blevet pålagt nogen udligningstold, ville niveauet af den samlede told være forblevet uændret med skadesmargenen som loft, for det andet, at i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, vedrørende den såkaldte regel om den lavest mulige told skulle den told på 20%, som blev indført ved forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold, forblive uændret, uanset om der indføres udligningstold. Kommissionen var således forpligtet til at forelægge Rådet et forslag om, at undersøgelsen afsluttes.

- 197 Rådet har anført, at grundforordningens artikel 14, stk. 2, ikke forpligter institutionerne til at vælge mellem antidumping- og antisubsidieforanstaltninger og ikke indeholder regler om den fremgangsmåde, hvorefter disse to typer foranstaltninger kan kombineres på hensigtsmæssig vis, da disse foranstaltninger hverken overstiger det samlede dumpingbeløb og det konstaterede subsidiebeløb eller skadesmargenen i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1.
- 198 Rådet har herved gjort gældende, at sagsøgerne har anerkendt, at der ikke er risiko for, at de parallelle antidumping- og antisubsidieundersøgelser har en urimelig indvirkning på dem.
- 199 Hvad for det første angår den af Rådet rejste påstand om, at dette anbringende skal afvises, skal det bemærkes, at sagsøgerne både i sagsgenstanden og i deres annullationspåstande blot har bestridt lovligheden af den endelige indførte udligningstold, for så vidt som den vedrørte dem.
- 200 Under disse omstændigheder må dette annullationssøgsmål fortolkes således, at det blot tilsigter delvis annullation af den anfægtede forordning, i det omfang den pålægger sagsøgerne en endelig udligningstold.
- 201 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger skal der foretages en undersøgelse af det sjette anbringende.
- 202 Følgende fremgår af sjette betragtning til den anfægtede forordning:
- »Skadesanalysen i denne antisubsidieundersøgelse er identisk med undersøgelsen i den parallelle antidumpingundersøgelse, idet definitionen af EU-erhvervsgrenen, de repræsentative EU-producenter og undersøgelsesperioden er ens i de to undersøgelser. Bemærkningerne om skadesaspekter i begge disse procedurer blev således taget i betragtning i begge sager.«
- 203 Det må i denne henseende præciseres, at de to undersøgelser vedrører det samme produkt, nemlig coated finpapir med oprindelse i Kina.
- 204 Som led i den anfægtede forordning indførte Rådet antisubsidieforanstaltninger (490. betragtning til den anfægtede forordning), for hvilke de konstaterede subsidiemargener såvel som den told, der kræves for at udligne den lidte skade (491. betragtning til den anfægtede forordning), blev taget i betragtning, for at dække EU-erhvervsgrenens produktionsomkostninger og opnå en fortjeneste før skat, som det med rimelighed kan forventes for EU-erhvervsgrenen under normale konkurrencevilkår (492. betragtning til den anfægtede forordning).
- 205 Rådet fandt i den forbindelse, at klagerens målfortjeneste burde afspejle de høje forudgående investeringsbehov og risici i denne kapitalintensive industri, og at en fortjenstmargen på 8% af omsætningen kunne anses for et passende minimum, som EU-producenterne kunne have forventet at opnå uden den skadevoldende subsidiering (494. betragtning til den anfægtede forordning), og på dette grundlag blev der beregnet en ikke-skadevoldende pris for EU-producenterne på samme vare. Denne ikke-skadevoldende pris blev fastsat ved at lægge ovennævnte fortjenstmargen på 8% til produktionsomkostningerne (495. betragtning til den anfægtede forordning).
- 206 Rådet fandt således, at der skulle indføres endelig udligningstold på importen af den pågældende vare svarende til enten subsidie- eller skademargenen, afhængigt af hvad der er lavest, i henhold til reglen om den lavest mulige told. I det foreliggende tilfælde skulle toldsatsen derfor fastsættes på samme niveau som den konstaterede subsidiemargen, dvs. 12% i overensstemmelse med grundforordningens artikel 15, stk. 1 (498. betragtning til den anfægtede forordning).

- 207 Rådet mente også, at i lyset af reglen om den lavest mulige told, som anvendes i denne sag, og det subsidiebeløb, som blev konstateret i den parallelle antidumpingprocedure, blev det for de øvrige subsidieordninger ikke fundet nødvendigt at undersøge, om og i hvilket omfang de samme subsidier blev udlignet to gange, når der samtidigt blev indført både antidumping- og udligningstold på den samme importerede vare (500. betragtning til den anfægtede forordning).
- 208 I forbindelse med forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold fandt Rådet, at investeringsomkostningerne nærmere bestemt var blevet taget i betragtning, og det vurderede, at den målfortjeneste, der blev fastsat på dette grundlag, blev anset for at afspejle de høje forudgående investeringsbehov og risici i denne kapitelintensive industri uden dumpingimport eller subsidieret import. Derfor blev en målfortjeneste på 8% anset for at være det niveau, som industrien kunne opnå uden dumpingimport (158. betragtning til forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold).
- 209 Rådet konkluderede, at der skulle indføres endelig antidumpingtold på importen, der svarer til den konstaterede laveste sats i henhold til reglen om den lavest mulige told, idet toldsatsen i det foreliggende tilfælde skulle fastsættes på samme niveau som den konstaterede skadestærskel (160. betragtning til forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold).
- 210 Rådet mindede om, at det i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22, herefter »antidumpinggrundforordningen«), blev anset for nødvendigt at afgøre, om og i hvilket omfang subsidiebeløbene og dumpingmargenerne stammer fra en og samme situation (161. betragtning til forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold).
- 211 Rådet fandt, at skadestærsklen var lavere end de endelige dumpingmargener, men højere end de endelige subsidiemargener. Rådet var derfor enig i at indføre en endelig udligningstold, der svarer til omfanget af de konstaterede endelige subsidiemargener, og derefter pålægge en endelig antidumpingtold op til den relevante skadestærskel (164. betragtning til forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold).
- 212 Adspurgt under retsmødet om, hvorfor EU-institutionerne havde valgt i første omgang at koncentrere sig om subsidiet og derefter dumping, har Rådet præciseret, at subsidierne kunne være en faktor i dumping, men at dumping til gengæld ikke medfører noget subsidie.
- 213 Rådet fandt, at antidumpingtolden i overensstemmelse med antidumpinggrundforordningens artikel 14, stk. 1, ikke ville blive indført i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde reglen om den lavest mulige told (165. betragtning til forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold).
- 214 Det er i artikel 1, stk. 2, i forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold fastsat, at denne told er på 20%.
- 215 Artikel 1, stk. 3, i forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold bestemmer, at der ikke vil blive opkrævet 12% for sagsøgerne, da det tilsvarende beløb opkræves i henhold til den anfægtede forordning.
- 216 Artikel 1, stk. 4, i forordningen om indførelse af en endelig antidumpingtold bestemmer, at den antidumpingtold, der skal indføres, fastsættes til 8%.
- 217 Det fremgår for det første af det ovenstående, at grundforordningens artikel 14, stk. 2, ikke forpligter institutionerne til at vælge mellem antidumping- og antisubsidieforanstaltninger og ikke indeholder regler om den fremgangsmåde, hvorefter disse to slags foranstaltninger kan kombineres på hensigtsmæssig vis, som Rådet, støttet af Kommissionen, med rette har gjort gældende. Foranstaltningerne må imidlertid ikke være højere end det samlede dumpingbeløb og det konstaterede

subsidiebeløb eller skadesmargenen i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, eller antidumpinggrundforordningens artikel 9, stk. 4. Det påhviler i øvrigt ikke Kommissionen at foreslå Rådet at afslutte undersøgelsen med den begrundelse, at indførelsen af en udligningstold var uden betydning, da skadesmargenen forblev uændret.

- 218 Eftersom den samlede subsidiemargen, der blev konstateret for sagsøgerne, var på 12% for en samlet dumpingmargen på 43,5%, og den endelige udligningstold (12%) og antidumpingtold (8%) blev begrænset til den fælles skadesmargen på 20%, må det for det andet fastslås, at de indførte foranstaltninger ikke overskrider niveauet for de subsidier, den dumping eller den skade, som blev konstateret på grundlag af undersøgelserne.
- 219 Da forskellen mellem dumpingmargenen og subsidiemargenen (31,5%) for det tredje var højere end størrelsen af antidumpingtolden (8%), opstår der i modsætning til det af sagsøgerne påståede heller ikke et spørgsmål om en overlappning mellem udligningstolden og antidumpingtolden.
- 220 Det sjette anbringende må følgelig forkastes som ugrundet.

Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1

- 221 Det syvende anbringende omfatter to led.
- 222 Det første led vedrører en tilsidesættelse af antidumpinggrundforordningens artikel 3, stk. 2, og af grundforordningens artikel 8, stk. 1, idet Kommissionen udelukkede en af de fem EU-producenter, som samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, fra vurderingen af skaden uden angivelse af nogen begrundelse.
- 223 Det andet led vedrører en tilsidesættelse af antidumpinggrundforordningens artikel 3, stk. 2, og af grundforordningens artikel 8, stk. 1, idet Kommissionen henviste til de oplysninger, som blev fremsendt af fire repræsentative producenter, og ikke til oplysninger om EU-erhvervsgrenen som helhed, da den vurderede de såkaldte mikroøkonomiske indikatorer.
- 224 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til ordlyden af grundforordningens artikel 8, stk. 1, skal »en konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og af denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet«.
- 225 Det fremgår af fast retspraksis, at EU's institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.10.1983, sag 191/82, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 2913, præmis 26, af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 40, og af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Moser Baer India mod Rådet, Sml. I, s. 7051, præmis 85, samt Rettens dom af 18.9.2012, sag T-156/11, Since Hardware (Guangzhou) mod Rådet, præmis 134).
- 226 Ifølge fast retspraksis kræver afgørelsen af, om der foreligger en skade, en vurdering af komplicerede økonomiske forhold. Ved denne vurdering har EU-institutionerne et vidt skøn (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 86, Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 131, og af 14.3.2007, sag T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, Sml. II, s. 669, præmis 43, samt dommen i sagen Since Hardware (Guangzhou) mod Rådet, nævnt i præmis 225 ovenfor, præmis 135).

227 Unionens retsinstanser skal altså begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det omtvistede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (Rettens dom i sagen Ferchimex mod Rådet, nævnt i præmis 226 ovenfor, præmis 67, dom af 28.10.1999, sag T-210/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 3291, præmis 57, dommen i sagen Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, nævnt i præmis 226 ovenfor, præmis 43, og dommen i sagen Since Hardware (Guangzhou) mod Rådet, nævnt i præmis 225 ovenfor, præmis 136).

228 Det er i øvrigt sagsøgerne, som må fremlægge de beviser, Retten behøver for at kunne fastslå, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af skaden (jf. i denne retning Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 119, og af 4.10.2006, sag T-300/03, Moser Baer India mod Rådet, Sml. II, s. 3911, præmis 140 og den deri nævnte retspraksis, samt dommen i sagen Since Hardware (Guangzhou) mod Rådet, nævnt i præmis 225 ovenfor, præmis 137).

Det første led vedrørende en påstået manglende begrundelse for udelukkelsen af en finsk producent med henblik på vurderingen af skaden

229 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at Kommissionen, selv om den ikke foretog stikprøver, begrænsede analysen af flere skadesindikatorer, der var kategoriseret som mikroøkonomiske, idet kun de fire klagere blev kontrolleret og anset for at være repræsentative for EU-erhvervsgrenen. I denne forbindelse begrundede Kommissionen ikke udelukkelsen af en finsk producent.

230 Sagsøgerne har anført, at Kommissionen ved i vurderingen af skaden at undlade at tage hensyn til en af EU-producenterne, som udviser positive tendenser, og ved kun at anse de fire klagende producenter for at være repræsentative, ikke foretog en »objektiv undersøgelse« af de faktiske omstændigheder, som den var blevet forelagt, i den forstand, som WTO's appelorgan har skitseret.

231 Rådet har gjort gældende, at Kommissionen har været opmærksom på den pågældende finske producents samarbejde, eftersom denne producent med hensyn til analysen af de mikroøkonomiske skadesindikatorer aldrig fremsendte de nødvendige oplysninger, og oplysningerne vedrørende den nævnte producent hvad angår analysen af de makroøkonomiske skadesindikatorer var omfattet af de af Cepifine fremsendte oplysninger.

232 Rådet har gjort gældende, at produktionsmængden for den pågældende finske producent højst udgjorde 1,4% af EU-erhvervsgrenens produktion, og at de fremsendte tal – selv om de viste en vis positiv tendens – ikke kunne modsige analysen af skaden i forhold til alle EU-producenterne.

233 Rådet har anført, at der kun kan foretages en stikprøve, hvis der er tale om så stort et antal virksomheder, som har valgt at samarbejde, at det ikke er muligt at foretage en undersøgelse hos hver af disse producenter. De samarbejdende virksomheder var under alle omstændigheder repræsentative for EU-erhvervsgrenen.

234 På baggrund af det ovenstående skal det afgøres, om Kommissionen, som hævdede af sagsøgerne, faktisk ikke foretog en undersøgelse af vurderingen af skaden på grundlag af objektive beviser, fordi den udelukkede en finsk producent i EU-erhvervsgrenen, som udviser positive tendenser.

235 Sagsøgerne har i den forbindelse fremlagt en skrivelse, afsendt den 18. marts 2010, hvori Kommissionen anmodede den pågældende finske producent om at fremsætte sine bemærkninger, som producenten besvarede ved skrivelse af 30. april 2010, og hvoraf fremgår, at producenten ikke har lidt nogen skade. Sagsøgerne har i denne henseende gjort gældende, at Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen ikke uden rimelig grund kunne se bort fra denne producents samarbejde.

- 236 Det bemærkes, at Rådet og Kommissionen i forbindelse med antisubsidiesager er afhængige af parternes frivillige samarbejde om at forsyne institutionerne med de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister (jf. analogt dommen i sagen EFMA mod Rådet, nævnt i præmis 227 ovenfor, præmis 71).
- 237 Således som sagsøgerne har anført, nævnes det i 13. betragtning til den anfægtede forordning, at »[d]er indkom svar på spørgeskemaerne og andre dokumenter fra to grupper af kinesiske eksporterende producenter, [»Cepifine«], de fire klagende EU-producenter og endnu en EU-producent, tretten ikke forretningsmæssigt forbundne importører og forhandlere, fem brugere og en sammenslutning af trykkerier«.
- 238 Det fremgår imidlertid af 53. betragtning til den anfægtede forordning, at kun fire EU-producenter gav sig til kende inden for fristerne i indledningsmeddelelsen.
- 239 Det fremgår af 389. betragtning til den anfægtede forordning, at »[i] denne undersøgelse var EU-erhvervsgrænsen defineret som de EU-producenter, der tegner sig for den samlede EU-produktion [...], uanset om producenterne støttede klagen eller samarbejdede som led i undersøgelsen«.
- 240 Det fremgår af 372. betragtning til den anfægtede forordning, at »[i] undersøgelsesperioden blev samme vare fremstillet af 14 kendte og en række andre meget små producenter i EU«, og at »[o]plysningerne fra Cepifine skønnes at dække 98% af EU-producenternes produktion«.
- 241 På baggrund af det ovenstående blev der taget hensyn til den pågældende finske producents situation med hensyn til de makroøkonomiske indikatorer, for så vidt som de af Cepifine fremsendte oplysninger repræsenterede 98% af produktionen hos de eksporterende EU-producenter.
- 242 Hvad imidlertid angår de mikroøkonomiske indikatorer, som kun kan bedømmes efter individuelle virksomheders fremsendelse af oplysninger, må det konstateres, at den pågældende finske producent ikke svarede inden for fristerne i indledningsmeddelelsen.
- 243 Den omstændighed, at den finske producent ikke svarede, kan således ikke udgøre en undladelse inden for rammerne af en konkret undersøgelse på grundlag af objektive beviser af vurderingen af skaden.
- 244 Det foreliggende klagepunkt må derfor forkastes.
- 245 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at institutionerne ikke har opfyldt kravene til begrundelse i henhold til artikel 296 TEUF og artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 246 Rådet er for så vidt angår den manglende begrundelse med hensyn til den anfægtede forordning af den opfattelse, at sagsøgerne ikke har fremført nogen beviser.
- 247 Det må i forhold til undersøgelsen inden for rammerne af det første leds første klagepunkt konkluderes, at bestemmelserne i artikel 296 TEUF og artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder heller ikke er blevet tilsidesat.
- 248 Det foreliggende klagepunkt må derfor forkastes.
- 249 Det følger heraf, at det første anbringendes første led skal forkastes.

Det andet led vedrørende de nærmere fremgangsmåder for den påståede vurdering af de mikroøkonomiske skadesindikatorer, der er baseret på fire repræsentative EU-producenter

- 250 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at Rådet har defineret EU-erhvervsgrenen som bestående af de fjorten medlemmer af Cepifine, mens Kommissionens analyse inden for rammerne af dens undersøgelse blev begrænset til en vurdering af situationen for de fire repræsentative producenter for så vidt angår visse skadesindikatorer.
- 251 Sagsøgerne har anført, at visse skadesindikatorer – nemlig de mikroøkonomiske indikatorer – vedrører et begrænset antal producenter, dvs. de fire klagere og den pågældende finske producent, der er de eneste, som svarede på spørgeskemaet.
- 252 Denne metode har efter sagsøgernes opfattelse skabt et fordrejet billede af skaden, idet den hverken stemmer overens med situationen for en undergruppe af producenter eller situationen for de 14 medlemmer af Cepifine. Kommissionen kan således ikke på den ene side foretage en vurdering af den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt for så vidt angår visse skadesindikatorer, og på den anden side begrænse sig til en vurdering af den skade, som alene en repræsentativ del af producenterne har lidt for så vidt angår andre indikatorer.
- 253 Sagsøgerne er af den opfattelse, at de af Kommissionen anvendte kriterier for at klassificere skadesindikatorerne i de makroøkonomiske og mikroøkonomiske kategorier ikke er logiske. Sagsøgerne har i øvrigt gjort gældende, at der ikke i den anfægtede forordning er anført nogen begrundelse eller forklaring i denne henseende.
- 254 Rådet har gjort gældende, at EU-erhvervsgrenen er blevet defineret som samtlige EU-producenter, der tegner sig for den samlede EU-produktion, herunder de 14 medlemmer af Cepifine.
- 255 Rådet har gjort gældende, at grundforordningens artikel 8, stk. 1, ikke er til hinder for en analyse af forskellige skadesindikatorer i forhold til forskellige underenheder af EU-producenter.
- 256 Rådet er af den opfattelse, at analysen opfylder kriterierne i grundforordningens artikel 8, stk. 1, både hvad angår de mikroøkonomiske skadesindikatorer og de makroøkonomiske skadesindikatorer.
- 257 Rådet mener, at sondringen mellem kriterierne for makroøkonomiske og mikroøkonomiske skader er logisk og bygger på praktiske hensyn, bl.a. adgangen til data.
- 258 Det bemærkes, at sagsøgerne i forbindelse med dette anbringende hverken har bestridt, at de økonomiske faktorer og forhold, som institutionerne tog hensyn til ved vurderingen af den skade, EU-erhvervsgrenen har lidt, var relevante, eller har anfægtet Kommissionens analyse af disse faktorer og forhold, således som den fremgår af 90. og 91. betragtning til den anfægtede forordning.
- 259 Det skal bemærkes, at sagsøgerne har bestridt fastlæggelsen af indikatorerne og den af Kommissionen anvendte metode.
- 260 Grundforordningens artikel 8, stk. 4, bestemmer:

»Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, herunder den omstændighed at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde virkningerne af tidligere dumping eller subsidier, størrelsen af den aktuelle dumpingmargen, den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse,

lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.«

- 261 For så vidt angår de makroøkonomiske faktorer fremgår det af 389. betragtning til den anfægtede forordning, at det »er [...] Kommissionens praksis at foretage en evaluering af de makroøkonomiske faktorer som udtryk for den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt [...], idet EU-erhvervsgrenen [blev] defineret som de EU-producenter, der tegner sig for den samlede EU-produktion [...], uanset om producenterne støttede klagen eller samarbejdede som led i undersøgelsen«.
- 262 Det fremgår i den forbindelse af 385. betragtning til den anfægtede forordning, at »[d]e makroøkonomiske aspekter (produktion, kapacitet, kapacitetsudnyttelse, salgsmængder, markedsandel, dumpingmargenernes vækst og størrelse) blev vurderet for hele EU-erhvervsgrenen på grundlag af oplysninger fra CEPIFINE«.
- 263 For så vidt angår de mikroøkonomiske faktorer fremgår det af 390. betragtning til den anfægtede forordning, at »[d]e mikroøkonomiske faktorer blev analyseret for de repræsentative EU-producenter, uanset om disse støttede klagen«.
- 264 Det fremgår i den forbindelse af 386. betragtning til den anfægtede forordning, at »[a]nalyserne af mikroøkonomiske aspekter blev foretaget over for EU-producenterne (gennemsnitlige enhedspriser, beskæftigelse, lønninger, produktivitet, lagre, rentabilitet, likviditet, investeringer, investeringsafkast, evne til at skaffe kapital) på grundlag af oplysninger fra producenterne, som er behørigt kontrolleret«.
- 265 Det skal bemærkes, at Rådet og Kommissionen i forbindelse med antisubsidiesager er afhængige af parternes frivillige samarbejde for at opnå de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister (jf. præmis 236 ovenfor).
- 266 Det fremgår af det ovenstående, at Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 8, stk. 4, foretog en analyse af de forskellige kriterier i henseende til EU-erhvervsgrenen med hensyn til de makroøkonomiske indikatorer og i henseende til individuelle virksomheder med hensyn til de mikroøkonomiske indikatorer.
- 267 De makroøkonomiske indikatorer blev således vurderet på grundlag af oplysninger fremsendt af Cepifine, som omfatter 98% af produktionen hos EU-producenterne.
- 268 I øvrigt blev de mikroøkonomiske indikatorer, som bygger på tilgængeligheden af de af de individuelle virksomheder fremsendte oplysninger, vurderet på grundlag af de fire repræsentative klagede EU-producenters fremsendelse af oplysninger – med undtagelse af den pågældende finske producent, som ikke gav sig til kende inden for de fastsatte frister.
- 269 EU-institutionerne har inden for rammerne af deres skønsbeføjelse ikke nogen forpligtelse ifølge grundforordningen til at klassificere de makroøkonomiske og mikroøkonomiske kriterier eller fastsætte et forbud mod at oprette undergrupper af producenter, forudsat at Kommissionen foretager en objektiv undersøgelse på grundlag af beviser, som selv er objektive, hvilket skete i det foreliggende tilfælde.
- 270 Det må således konstateres, at sagsøgerne til støtte for klagepunktet ikke har fremført noget forhold, som godtgør, at klassificeringen af skadesindikatorerne og Kommissionens metode ikke gjorde det muligt at foretage en konkret undersøgelse på grundlag af objektive beviser.
- 271 Dette klagepunkt må således forkastes.
- 272 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at Kommissionen burde have foretaget stikprøver.

- 273 Det fremgår af 28. betragtning til grundforordningen, at »[det] [f]or at sikre en rettidig afslutning af undersøgelserne er [...] af væsentlig betydning, at der åbnes mulighed for at anvende stikprøver i tilfælde, hvor antallet af parter eller transaktioner er stort«.
- 274 Som Rådet imidlertid har anført, var Kommissionen ikke i det foreliggende tilfælde forpligtet til at anvende stikprøvemethoden (jf. præmis 233 ovenfor).
- 275 I henhold til EU-institutionernes skønsmargen, således som denne er anerkendt i retspraksis, anlagde Kommissionen således ikke et åbenbart urigtigt skøn, idet alene fire repræsentative producenter bidrog til undersøgelsen.
- 276 Dette klagepunkt må således forkastes.
- 277 Det må for det tredje konstateres, at sagsøgerne har indskrænket sig til at henvise til den omstændighed, at den anfægtede forordning er behæftet med en begrundelsesmangel, uden for så vidt at fremlægge noget som helst forhold, der kan betegnes som en angivelig tilsidesættelse af artikel 296 TEUF.
- 278 Klagepunktet må således forkastes.
- 279 Det andet led skal derfor forkastes.
- 280 Det syvende anbringende må følgelig forkastes i sin helhed.

Det ottende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, litra d), og artikel 15

- 281 Sagsøgerne har for det første bemærket over for Retten, at »[de] først på et meget sent stadie under proceduren fik kendskab til den metode, som Kommissionen havde anvendt for at nå frem til en målfortjenstmargen på 8%«.
- 282 Selv om det måtte antages, at der var tale om et argument, har sagsøgerne ikke godtgjort, at de har lidt skade som følge af denne angivelige forsinkelse med at gøre deres synspunkter gældende, og at deres ret til forsvar er blevet tilsidesat.
- 283 For så vidt som sagsøgerne i det væsentlige søger at påberåbe sig en tilsidesættelse af retten til forsvar, må dette klagepunkt derfor forkastes.
- 284 Sagsøgerne har for det andet anført, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 2, litra d), og artikel 15, for så vidt som den fastslog en målfortjeneste på 8%.
- 285 Det bemærkes, at ifølge grundforordningens artikel 2, litra d), »forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren«.
- 286 Ifølge grundforordningens artikel 15, stk. 1, »[må] [u]dligningstolden [...] ikke være højere end det fastsatte udligningsberettigede subsidiebeløb, og den bør være lavere end det samlede udligningsberettigede subsidiebeløb, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende [EU-]erhvervsgren [...]«.
- 287 Det følger af en læsning af disse artikler, at den fortjenstmargen, som Rådet skal lægge til grund ved beregningen af den indikativpris, der kan afhjælpe skaden, skal begrænses til den fortjenstmargen, EU-erhvervsgrenen med rimelighed kan påregne under normale konkurrencevilkår uden subsidieret

import (494. betragtning til den anfægtede forordning). Det ville ikke være i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, litra d), og artikel 15 at tillægge EU-erhvervsgrenen en fortjenstmargen, den ikke havde kunnet forvente uden subsidier (jf. analogt dommen i sagen EFMA mod Rådet, nævnt i præmis 227 ovenfor, præmis 60).

- 288 Sagsøgerne har gjort gældende, at målfortjenesten blev beregnet på grundlag af, hvad der blev betragtet som en passende forrentning for den af EU-papirindustrien (investerede) kapital, fremfor den margin, som reelt kunne opnås uden subsidieret import, idet denne margin skulle begrænses til den fortjenstmargen, EU-erhvervsgrenen med rimelighed kan påregne under normale konkurrencevilkår.
- 289 Spørgsmålet er ikke, om en målfortjenstmargen på 8% er tilstrækkelig til at dække investeringerne og den risiko, der er forbundet hermed, men om en sådan fortjenstmargen er opnåelig uden subsidieret import. Dette argument skal forstås således, at det vedrører et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af fortjenstmargenen.
- 290 Rådet har gjort gældende, at der er en forbindelse mellem en passende forrentning for en given industri og de fordele, der kan opnås under normale og regulære konkurrencevilkår, idet stærkt kapitalintensive industrisektorer, som kræver høje indledende investeringer, kun foretager investeringer, såfremt de kan forvente et passende afkast.
- 291 Da der er tale om en vurdering af komplicerede økonomiske forhold, har Rådet, som det fremgår af fast retspraksis, et vidt skøn ved fastlæggelsen af en passende fortjenstmargen. Unionens retsinstanser skal således begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det omtvistede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (dommen i sagen EFMA mod Rådet, nævnt i præmis 227 ovenfor, præmis 67, og dommen i sagen Ferchimex mod Rådet, nævnt i præmis 226 ovenfor, præmis 67).
- 292 På baggrund af det ovenstående skal det undersøges, om Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af fortjenstmargenen.
- 293 Det bemærkes, at det påhviler sagsøgerne at fremlægge de beviser, der gør det muligt for Retten at konstatere, at Rådet har udøvet et åbenbart urigtigt skøn som anført i retspraksis (jf. i denne retning dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt i præmis 228 ovenfor, præmis 119, dommen i sagen Moser Baer India mod Rådet, nævnt i præmis 228 ovenfor, præmis 140 og den deri nævnte retspraksis, og dommen i sagen Since Hardware (Guangzhou) mod Rådet, nævnt i præmis 225 ovenfor, præmis 137).
- 294 Følgende fremgår af 494. betragtning til den anfægtede forordning:
- »Den målfortjeneste, der er anført i klagen, og klagerens efterfølgende anmodning blev behandlet ud fra spørgeskemabesvarelserne og kontrolbesøgene hos de repræsentative EU-producenter. Det blev konstateret, at målfortjenesten bør afspejle de høje forudgående investeringsbehov og risici i denne kapitalintensive industri uden dumpingimport eller subsidieret import. Omkostningerne til investering i maskiner blev også taget i betragtning. Det blev derfor konstateret, at en fortjenstmargen på 8% af omsætningen kunne anses for et passende minimum, som EU-producenterne kunne have forventet at opnå uden den skadevoldende subsidiering.«
- 295 Det må konstateres, at sagsøgerne udelukkende anfægter den omstændighed, at Kommissionen ved beregningen af fortjenstmargenen tog hensyn til overvejelser vedrørende dækningen af investeringerne og den risiko, der er forbundet hermed.

- 296 Det skal bemærkes, at institutionerne ikke ved udøvelsen af den skønsbeføjelse, som de er tillagt ifølge grundforordningen, er forpligtet til i detaljer og på forhånd at forklare de kriterier, som de påtænker at anvende i hver enkelt situation, heller ikke i det tilfælde, hvor de opstiller nye principielle retningslinjer (dommen i sagen Thai Bicycle Industry mod Rådet, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 68; jf. i denne retning og analogt Domstolens dom af 5.10.1988, sag 250/85, Brother Industries mod Rådet, Sml. s. 5683, præmis 28 og 29, og dommen i sagen Nakajima mod Rådet, nævnt i præmis 226 ovenfor, præmis 118).
- 297 Det skal bemærkes, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde tog hensyn til flere kriterier såsom besvarelsen af spørgeskemaet, investeringsomkostningerne, risiciene, den omstændighed, at industrien er stærkt kapitalintensiv, og udelukkelsen af eksportsalget for et selskab, der indgår i en af de samarbejdsvillige eksporterende producenter.
- 298 Som anført af Rådet har »sagsøgerne ikke hævdet [...], at en af disse faktorer er behæftet med en fejl eller er utroværdig«.
- 299 Det må konstateres, at sagsøgerne ikke har bestridt Rådets udsagn om, at »der åbenbart er en forbindelse mellem en passende forrentning for en given industri og de fordele, der kan opnås under normale og regulære konkurrencevilkår«.
- 300 Imidlertid har sagsøgerne gjort gældende, at formålet med pålæggelsen af udligningstold ikke er at genskabe en pris til et normalt og regulært niveau, men at genskabe den til det niveau, det var muligt at opnå i en situation uden subsidieret import.
- 301 Der er ikke holdepunkter for at antage, at Kommissionen forfulgte et formål om at pålægge udligningstold med henblik på at genskabe en pris til et normalt og regulært niveau.
- 302 Sagsøgerne har gjort gældende, at Cepifine i punkt 356 i antisubsidieklagen har påstået, at de europæiske producenter i sammenslutningen kunne påregne en fortjeneste på 5% uden subsidieret import.
- 303 Det fremgår imidlertid heller ikke af denne klage, at Kommissionen pålagde udligningstold med det formål at genskabe en pris til et normalt og regulært niveau.
- 304 EU-institutionerne fandt inden for rammerne af deres skønsbeføjelse, at fortjenstmargenens størrelse på 8% kunne opnås uden subsidieret import.
- 305 Det må således antages, at Kommissionen klart har bevist, at målfortjenesten på 8% blev anset for at være det niveau, som industrien kunne opnå uden subsidieret import (jf. præmis 294 ovenfor).
- 306 Under alle omstændigheder må det fastslås, at sagsøgerne blot har henvist til beviserne i de administrative sagsakter i sagen og ikke har fremført noget forhold, der kan betegnes som et åbenbart urigtigt skøn fra EU-institutionernes side, ved at pålægge udligningstold med det ene formål at genskabe en pris til et normalt og regulært niveau.
- 307 Dette klagepunkt må således forkastes.
- 308 For det tredje har sagsøgerne til støtte for deres argumentation gjort gældende, at klagernes gennemsnitlige fortjenstmargen i 2005, dvs. inden undersøgelsesperioden, var på 2%, mens margenen for at beregne målfortjenesten var på 2,88% i 2009, dvs. i undersøgelsesperioden.

309 Rådet har gjort gældende, at EU-institutionerne ikke kunne støtte sig på EU-erhvervsgrænsens fortjeneste i den relevante periode, eftersom den pågældende sektor led ekstraordinære tab, som skyldtes strukturelle problemer. Det fremgår af sagens akter, at sagsøgerne ikke har bestridt disse forhold.

310 Det hedder i 416. betragtning til den anfægtede forordning:

»De fire repræsentative EU-producenter havde tab i årene 2006 til 2008, og den økonomiske situation blev først positiv i 2009, hvor verdensmarkedsprisen på papirmasse, den vigtigste råvare, helt imod sædvanen faldt betydeligt som følge af den økonomiske krise. Faldet i prisen på papirmasse (20%) blev anset for et usædvanligt stort fald, som bidrog direkte til den forbedrede økonomiske situation i [undersøgelsesperioden]. Det skal bemærkes, at priserne på papirmasse efter udløbet af [undersøgelsesperioden] er vendt tilbage til niveauet inden [undersøgelsesperioden].«

311 Det hedder i 457. betragtning til den anfægtede forordning:

»Men undersøgelsen viste, at EU-erhvervsgrænsen led tab i den betragtede periode, navnlig i 2008, trods omstruktureringerne, fordi EU-erhvervsgrænsen [...] stadig var ude af stand til at hæve priserne til et niveau, der lå højere end udgifterne. Denne situation skyldes hovedsagelig prispresset fra den subsidierede import, der underbød EU-erhvervsgrænsens priser.«

312 Det fremgår af 444. betragtning til den anfægtede forordning, at »[det] konkluderes [...], at den kraftige stigning i den subsidierede import fra Kina til lave priser havde en betydelig negativ indvirkning på EU-erhvervsgrænsens økonomiske situation«.

313 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at den størrelse af klagerens gennemsnitlige målfortjeneste i 2005, der er gjort gældende af sagsøgerne, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at fastslå, at Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved fastlæggelsen af fortjenstmargenen uden dumpingimport inden undersøgelsesperioden (jf. i denne retning dommen i sagen EFMA mod Rådet, nævnt i præmis 227 ovenfor, præmis 89).

314 Dette klagepunkt må således forkastes.

315 Det følger af det foregående, at det ottende anbringende må forkastes.

Det niende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 6

316 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgerne ikke har bestridt, at coated finpapir, der anvendes af fladtrykspresser, ikke er substituerbart med ruller til rotationspresser.

317 Det skal ligeledes bemærkes, at sagsøgerne ikke har bestridt, at ruller, der anvendes af rotationspresser, ikke er substituerbare med ruller til fladtrykspresser.

318 Det bestrides heller ikke af sagsøgerne, at ruller til rotationspresser kan anvendes til fladtrykspresser udstyret med CutStar-teknologi.

319 Sagsøgerne har bestridt definitionen af den pågældende vare, idet institutionerne udelukkede ruller til rotationspresser og konkluderede, at disse ikke var substituerbare med arkruller.

320 Rådet har anført, at ruller til rotationspresser bør holdes uden for definitionen af den pågældende vare, fordi de forskellige typer papir har forskellige fysiske kendetegn.

321 Rådet har gjort gældende, at de forskellige typer papir ikke er substituerbare, og at EU-institutionerne har defineret den pågældende vare som papir til fladtrykspresser, det være sig om papirark eller ruller, der kan anvendes med CutStar-maskiner.

322 Det skal derfor med henblik på at karakterisere varernes substituerbarhed i forhold til hinanden undersøges, om ruller til rotationspresser kan anvendes i fladtrykspresser udstyret med CutStar-teknologi, og om ruller, der anvendes til fladtrykspresser, kan anvendes i rotationspresser.

323 Det fremgår af 19. betragtning til den anfægtede forordning, at sagsøgerne gjorde gældende, at »ruller til rotationstryk og rullerne, der er omfattet af denne undersøgelse (arkruller og ark), [havde] de samme grundlæggende tekniske og fysiske egenskaber og ikke [kunne] skelnes fra hinanden«.

324 Sagsøgerne har i denne forbindelse oplyst, at de som bilag til stævningen har fremlagt »afgørende beviser, hvoraf fremgår, at presser udstyret med CutStar-systemet kan anvende de to typer af ruller«.

325 Følgende fremgår af 17. betragtning til den anfægtede forordning:

»[Coated finpapir] er papir og karton af høj kvalitet, der normalt anvendes til trykning af læsestof som f.eks. tidsskrifter, kataloger, årsberetninger og årbøger. Den pågældende vare omfatter både ark og ruller, som er egnet til brug i fladtrykspresser (CutStar). Ruller, der er egnet til brug i fladtrykspresser (»arkruller«), er beregnet til at blive skåret op inden trykningen og anses derfor for indbyrdes udskiftelige og i direkte konkurrence med ark.«

326 Det nævnes i 18. betragtning til den anfægtede forordning, at ruller, der kan anvendes i rotationspresser, og som er holdt uden for den pågældende vare, »normalt [fødes] direkte ind i trykkemaskinerne og skæres ikke op på forhånd«.

327 Det må imidlertid konstateres, at sagsøgerne har begrænset sig til at gøre gældende, at EU-institutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved definitionen af den pågældende vare uden dog at dokumentere denne argumentation.

328 Sagsøgerne har således ikke fremført noget forhold, som godtgør, at coated finpapir i ruller vil kunne anvendes i rotationspresser, hverken i henseende til de fysiske eller tekniske kendetegn, såsom rivefasthed, eller substituerbarhed ud fra et økonomisk synspunkt.

329 I henhold til fast retspraksis skal definitionen af den omhandlede vare som led i en antisubsidieundersøgelse hjælpe udarbejdelsen af listen over de varer, som i givet fald skal pålægges en udligningstold. Med henblik herpå kan EU-institutionerne tage hensyn til flere faktorer såsom varens fysiske, tekniske og kemiske kendetegn samt dens anvendelse og substituerbarhed, forbrugernes opfattelse heraf, forhandlingskanalerne, fremstillingsprocessen, produktionsomkostningerne og kvaliteten (jf. analogt Rettens dom af 13.9.2010, sag T-314/06, Whirlpool Europe mod Rådet, Sml. II, s. 5005, præmis 138, af 17.12.2010, sag T-369/08, EWRIA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 6283, præmis 82, og af 10.10.2012, sag T-172/09, Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet, præmis 59).

330 Følgende fremgår af 20. betragtning til den anfægtede forordning:

»[U]ndersøgelsen [bekræftede], at der [var] klare tekniske og fysiske forskelle, f.eks. på vandindhold og stivhed, mellem papir til rotationstryk og papir til fladtrykspresser. Undersøgelsen bekræftede endvidere, at de tekniske egenskaber under [18.] betragtning [...] ovenfor [var] specielle for ruller, der egner sig til brug i rotationstryk. Som følge af disse forskelle kan papir, der bruges i rotationstryk, og papir til fladtrykspresser, ikke bruges i samme type trykpresse, og derfor er de ikke indbyrdes udskiftelige. Det bemærkes, at alle parter var enige om, at de to typer papir er forskellige for så vidt angår overfladestyrke og trækstyrke.«

- 331 Det fremgår af 35. betragtning til den anfægtede forordning, at »[18. og 20.] [b]etragtning [...] indeholder yderligere kriterier, som ikke er blevet anfægtet af den pågældende eksporterende producent«.
- 332 Det skal bemærkes, at afgrænsningen af den samme vare ikke er blevet bestridt.
- 333 Følgelig er grundforordningens bestemmelser om definitionen af den pågældende vare ikke blevet tilsidesat, således at dette anbringende skal forkastes.
- 334 Hvad angår definitionen af EU-erhvervsgruppen og søgsmålsretten i henhold til antisubsidieproceduren har sagsøgerne gjort gældende, at den pågældende vare ikke var korrekt defineret med henblik på definitionen af EU-erhvervsgruppen for samme vare og vurderingen af skaden på EU-erhvervsgruppen.
- 335 Følgende fremgår af 374. betragtning til den anfægtede forordning:
- »Som omtalt i [19.] betragtning [...] ovenfor, hævdede en interesseret part, at coated finpapir, som er egnet til rotationstryk, burde have været omfattet af denne undersøgelse. Den samme part hævdede således, at klageren, dvs. EU-erhvervsgruppen, ikke havde tilstrækkeligt vægtige argumenter i forbindelse med denne procedure. På grundlag af konklusionerne i [22. og 25.] betragtning [...], dvs. at coated finpapir, som er egnet til rotationstryk, og coated finpapir til fladtrykspresser er to forskellige varer, måtte denne påstand dog afvises.«
- 336 Som Rådet har anført, skal anbringendet kun behandles, såfremt den pågældende vare ikke var korrekt defineret.
- 337 Det fremgår imidlertid af det ovenstående, at EU-institutionerne ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved definitionen af den pågældende vare.
- 338 Forudsætningen for dette klagepunkt er således bortfaldet.
- 339 Det må endvidere fastslås, at sagsøgerne har begrænset sig til at gøre gældende, at EU-institutionerne har tilsidesat grundforordningens artikel 9, stk. 1, artikel 10 og artikel 6, stk. 4, uden dog at dokumentere denne argumentation.
- 340 Det foreliggende klagepunkt må derfor forkastes.
- 341 Sagsøgerne har med hensyn til en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF gjort gældende, at EU-institutionerne ikke har opfyldt deres forpligtelse til at begrunde den anfægtede forordning, eftersom disse institutioners tavshed i forbindelse med de pågældende to varers indbyrdes substituerbarhed, når de anvendes på maskiner udstyret med CutStar-teknologi, forhindrede sagsøgerne i effektivt at forsvare deres påstand ved Retten om, at CutStar-systemet bevirker, at ruller til rotationspresser er substituerbare med arkruller, og i at anfægte en væsentlig afgørelse med meget betydelig indvirkning på søgsmålsretten og vurderingen af skaden samt undersøgelsens resultat.
- 342 Det bemærkes, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (jf. Domstolens dom af 29.9.2011, sag C-521/09 P, Elf Aquitaine mod Kommissionen, Sml. I, s. 8947, præmis 147 og den deri nævnte retspraksis).

- 343 Herved bemærkes, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som skal adskilles fra spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen er materielt rigtig, hvilket henhører under realiteten for så vidt angår den omtvistede retsakts lovlighed (jf. dommen i sagen Elf Aquitaine mod Kommissionen, nævnt i præmis 342 ovenfor, præmis 146 og den deri nævnte retspraksis).
- 344 Inden for rammerne af individuelle beslutninger fremgår det således af fast retspraksis, at forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning har til formål, ud over at gøre det muligt at udøve en retslig kontrol, at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om beslutningen muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes (jf. dommen i sagen Elf Aquitaine mod Kommissionen, nævnt i præmis 342 ovenfor, præmis 148 og den deri nævnte retspraksis).
- 345 Det må fastslås, at klagepunktet om, at den anfægtede forordning ikke er begrundet eller er utilstrækkeligt begrundet som følge af EU-institutionernes eventuelle tavshed i forbindelse med de pågældende varers substituerbarhed, er ugrundet.
- 346 EU-institutionerne undersøgte således den omstændighed, at coated finpapir i ark og i ruller til fladtrykspresser og ruller til rotationspresser er forskellige varegrupper og ikke var indbyrdes udskiftelige (20. betragtning til den anfægtede forordning), både hvad angår de fysiske og tekniske kendetegn, idet 20. betragtning til den anfægtede forordning bekræfter 18. betragtning til den anfægtede forordning, bl.a. for så vidt angår rivefasthed og stivhed som forskellige relevante kriterier (18., 35. og 40. betragtning til den anfægtede forordning) og ud fra et økonomisk synspunkt (22. betragtning til den anfægtede forordning).
- 347 EU-institutionerne har derfor ikke tilsidesat artikel 296 TFUE, for så vidt som sagsøgerne klart kunne identificere de elementer, som blev taget i betragtning i den anfægtede forordning for at konkludere, at der ikke forelå substituerbarhed mellem arkruller til fladtrykspresser og ruller til rotationspresser.
- 348 Dette klagepunkt må således forkastes.
- 349 Af det ovenstående følger derfor, at det niende anbringende skal forkastes.

Det tiende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1 og 6

- 350 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at den anfægtede forordning i medfør af princippet om manglende tilskrivning er behæftet med en begrundelsesmangel, eftersom EU-institutionerne hverken gav relevante forklaringer eller en tilstrækkelig begrundelse for så vidt angår det forhold, at den ikke-skadevoldende pris ikke gik ud over, hvad der var nødvendigt for at afhjælpe den skade, der er forårsaget af den subsidierede import og/eller dumpingimporten.
- 351 Det bemærkes imidlertid, at EU-institutionerne klart har begrundet resultatet af testen for manglende tilskrivning, eftersom de foretog en vurdering af indvirkningen af andre faktorer på skaden, såsom udviklingen i forbruget på EU-markedet (445.-448. betragtning til den anfægtede forordning), råvarepriser (449.-451. betragtning til den anfægtede forordning), EU-erhvervsgrenens eksportresultater (452. og 453. betragtning til den anfægtede forordning, import fra andre tredjelands (454.-456. betragtning til den anfægtede forordning) samt strukturbestemt overkapacitet (457. og 458. betragtning til den anfægtede forordning).
- 352 Det må således antages, at EU-institutionerne klart har begrundet det forhold, at den skade, der er forårsaget af den subsidierede import og/eller dumpingimporten, ikke kunne tilskrives de andre faktorer, og at den ikke-skadevoldende pris følgelig var blevet fastlagt for ikke at gå ud over, hvad der var nødvendigt for at afhjælpe den skade, der er forårsaget af denne import.

- 353 Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at EU-institutionerne ikke havde sikret sig, at den skade, der kan tilskrives andre faktorer end dumping og subsidierne, ikke blev taget i betragtning ved fastsættelsen af den toldsats, der blev indført over for selskabernes import, idet det påhviler disse institutioner at godtgøre, at de foretog en analyse af manglende tilskrivning.
- 354 Det må fastslås, at sagsøgerne blot har henvist til, at niveauet for den indførte told var på 20%, og at den ikke-skadevoldende pris, på grundlag af hvilken denne sats blev beregnet, blev opnået ved at lægge en fortjenstmargen på 8% til produktionsomkostningerne.
- 355 Som Rådet har anført, har sagsøgerne i princippet ikke bestridt EU-institutionernes tilgang i forbindelse med målfortjenesten, ligesom sagsøgerne heller ikke bestrider, at målfortjenesten blev fastsat til det niveau, som EU-erhvervsgrenen kunne opnå uden den subsidierede import.
- 356 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgerne ikke har bestridt pålideligheden af disse elementer.
- 357 Det skal således bemærkes, at sagsøgerne ikke har bestridt niveauet for den indførte told, eftersom de blot har henvist til beregningen af skadesmargenen som nævnt i 499. betragtning til den anfægtede forordning.
- 358 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at EU-institutionerne i overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 6, undersøgte indvirkningen af andre kendte faktorer, som kunne have forårsaget skade for EU-erhvervsgrenen, og fastslog, at ingen af dem kunne bryde årsagssammenhængen mellem importen fra Kina og skaden for EU-erhvervsgrenen (445.-458. betragtning til den anfægtede forordning). EU-institutionerne opfyldte således de betingelser, der kræves for at vedtage de pågældende foranstaltninger.
- 359 Dette klagepunkt må således forkastes.
- 360 Sagsøgerne har for det andet anført, at EU-institutionerne summarisk afviste alle de årsager til skade, som var blevet fremlagt for dem under undersøgelsen, med undtagelse af den subsidierede import.
- 361 Sagsøgerne har i denne forbindelse som eksempel blot anført, at den forvoldte skade ikke alene kan tilskrives importen fra Kina, eftersom den kinesiske import, idet der forelå et tab af markedsandele på 5% i undersøgelsesperioden, kun steg med 3%, hvilket betyder, at en anden konkurrent vandt den markedsandel på 2%, som EU-erhvervsgrenen havde mistet. Sagsøgerne har således ikke eneansvaret for det deraf følgende tab af markedsandele og skade.
- 362 Da der er tale om et af sagsøgernes argumenter, skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at Rådet og Kommissionen er forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes import, der er genstand for subsidier, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer (jf. analogt Domstolens dom af 11.6.1992, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, præmis 16, og Rettens dom af 25.10.2011, sag T-190/08, CHEMK og KF mod Rådet, Sml. II, s. 7359, præmis 188).
- 363 Det skal endvidere bemærkes, at spørgsmålet, om andre faktorer end den subsidierede import har bidraget til den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske forhold, i forbindelse med hvilken EU-institutionerne har en vid skønsbeføjelse, hvilket betyder, at Unionens retsinstanser kun kan foretage en begrænset prøvelse af denne vurdering (jf. analogt dommen i sagen CHEMK og KF mod Rådet, nævnt i præmis 363 ovenfor, præmis 189).

- 364 Det er i øvrigt sagsøgerne, som må fremlægge de beviser, Retten behøver for at kunne fastslå, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af skaden (jf. dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt i præmis 228 ovenfor, præmis 119, dommen i sagen Moser Baer India mod Rådet, nævnt i præmis 228 ovenfor, præmis 140 og den deri nævnte retspraksis, og dommen i sagen Since Hardware (Guangzhou) mod Rådet, nævnt præmis 225 ovenfor, præmis 137).
- 365 Det kan udledes af denne retspraksis, at vurderingen af skaden tager hensyn til alle betingelserne for fastlæggelse af denne skade, herunder årsagsforbindelsen.
- 366 Sagsøgerne har imidlertid blot fremsat rene påstande – tillige som eksempler.
- 367 Det må således fastslås, at sagsøgerne ikke har fremført noget bevis til støtte for deres argument, som kan godtgøre, at EU-institutionerne anlagde et urigtigt skøn ved bedømmelsen af årsagsforbindelsen.
- 368 Det skal for fuldstændighedens skyld som anført af Rådet bemærkes, at sagsøgerne ikke har bestridt konklusionerne i 454. og 455. betragtning til den anfægtede forordning om, at importen fra andre tredjelande ikke bidrog til den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.
- 369 Hvad for det tredje angår EU-erhvervsgrenens ringere eksportresultater har sagsøgerne bestridt EU-institutionernes påstand om, at denne forringelse ikke er den væsentligste årsag til den skade, som producenterne har lidt, og dermed ikke bryder årsagssammenhængen.
- 370 Som anført af Rådet, afbødede EU-erhvervsgrenens eksportresultater de skadevoldende virkninger af den subsidierede import.
- 371 452. betragtning til den anfægtede forordning henviser bl.a. til følgende:
- »Eksporten spiller en stor rolle med hensyn til at holde kapacitetsudnyttelsen på et højt niveau for at dække de store anlægsinvesteringer i maskineri, og det konkluderedes derfor, at eksporten samlet set havde en positiv effekt, selv om eksportresultaterne blev forringet. Derfor fandt man, at selv om nedgangen i eksportaktiviteterne kan have bidraget til EU-erhvervsgrenens overordnet set forværrede situation, afbødede disse aktiviteter på den anden side stadig tabene på EU-markedet og er således ikke af et sådant omfang, at de bryder årsagssammenhængen mellem den subsidierede import fra Kina og EU-erhvervsgrenens skade.«
- 372 I den forbindelse må det konstateres, at sagsøgerne ikke har fremført noget bevis, der kan godtgøre, at EU-institutionerne anlagde et urigtigt skøn ved bedømmelsen af årsagsforbindelsen.
- 373 Henset til samtlige de foregående overvejelser må det tiende anbringende forkastes i sin helhed.
- 374 Det følger heraf, at Rådet i det hele skal frifindes.

Sagens omkostninger

- 375 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger og at betale Rådets, Cepifines, Sappi Europes, Burgo Groups og Lectas omkostninger i overensstemmelse med disses påstand herom.
- 376 Kommissionen bærer sine egne omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling):

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd og Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet, Cepifine AISBL, Sappi Europe SA, Burgo Group SpA og Lecta SA.**
- 3) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. september 2014.

Underskrifter

Indhold

Retsforskrifter	2
Sagens baggrund	8
Undersøgelse	8
Den anfægtede forordning	9
Retsforhandlinger og parternes påstande	9
Retlige bemærkninger	10
Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 15, stk. 1	11
Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra d), artikel 28 og artikel 4	14
Det første led om brugen af Taiwan som en egnet reference	14
Det andet led om den påståede manglende dokumentation for specificitet	18
Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4	20
Det fjerde anbringende om tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 7, stk. 3	24
Det femte anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, litra b)	27
Det sjette anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 14, stk. 2	29
Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1	32
Det første led vedrørende en påstået manglende begrundelse for udelukkelsen af en finsk producent med henblik på vurderingen af skaden	33
Det andet led vedrørende de nærmere fremgangsmåder for den påståede vurdering af de mikroøkonomiske skadesindikatorer, der er baseret på fire repræsentative EU-producenter	35
Det ottende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, litra d), og artikel 15 ...	37
Det niende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 6	40
Det tiende anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 1 og 6	43
Sagens omkostninger	45